

Misionstvo je sve što crkva jeste. Svako odeljenje pri Uniji nosi ideju misije! Misija je razlog što postojimo kao crkva. Crkva kroz misiju sledi razlog Hristovog prvog dolaska: „Jer Sin čovečiji dođe da nađe i spase izgubljeno.“

„Dugo je Bog čekao da duh službe obuzme celu crkvu, da bi svako radio za Njega prema svojim sposobnostima.“
AA, p. 343.

I tromesečje

1. Subota, 4. januar 2020.

Bogu je svako bitan!

»Odgovori mu bolesni: da, Gospode; ali nemam čovjeka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja dođem, drugi siđe prije mene.« (Jovan 5,7)

Bog je danas izuzetno u »oskudici«. Bog u »oskudici«? Kakva je ovo čudna izjava? Šta uopšte može nedostajati Bogu koji je svemoguć? Neki će ovu izjavu smatrati neverovatnim mišljenjem koje ne može da se dokaže i kojem se treba usprotiviti. Drugi će je možda smatrati ludošću, razmišljanjem koje se ne može uskladiti sa hrišćanskom verom. Kako neko sme da se usudi da pomisli da je Sve-moguć Bog, Tvorac svemira, koji zapoveda celom stvorenom svetu, u bilo kakvoj oskudici?

Ovo je zaista teška tema, ali Bogu nešto nedostaje. Ograničeni ljudski um stoji pred ogromnom preprekom, koju jako teško može da shvati i jedva je spreman da prihvati. Ipak, reč je ovde o činjenici, a ne o hipotezi. Gospod poseduje sve što je ljudsko oko u stanju da ugleda, sve što zbunjeno pretpostavlja i ispipava, i sve što samo maglovito poznaje. On ne samo da je stvorio, načinio i blagoslovio životom, već održava i čuva sve. David se jako lepo seća ove istine:

»Gospodnja je zemlja i što je god u noj, vasiljena i sve što živi na njoj.« (Psalam 24,1).

Čuveni engleski propovednik Spurdžon komentariše ovaj stih sledećim rečima: »Iako čovek živi na ovoj Zemlji, koju često među sobom dele pohlepni vladari, ova Zemlja nije čovekova. On je samo podstanar u jednom nesigurnom stanu, koji mu u bilo kom trenutku mogu otkazati. Pravi vlasnik sedi ustoličen nad oblacima i smeje se vlasničkom listu crva koji gmižu u prahu. Zemlja je u stanju da čoveku pruži rod, bogatstvo i život, ali je vlasnik svega ovoga Svemogućí Bog.«

U stara vremena, proroci su sledećim rečima svedočili o Božjoj izjavi o svom vlasništvu: »Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama« (Agej 2,8). »Jer je moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na hiljade. Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska preda mnom je« (Psalam 50,10–11). »Sve što je dobro na ovoj Zemlji dar je koji dolazi iz Božje ruke i svedoči o Njegovoj ljubavi prema čoveku. Njegovi su siromašni, ali i sva područja verskog života. Zlato i srebro Božje su vlasništvo i, da je On hteo, mogli su da padaju sa neba kao kiša. [...] On nas obasipa svojim dobrim delima. Duguje-mo mu zahvalnost i hvalu za hranu, odeću i vazduh. Bez njegove posebne brige, vazduh bi bio pun otrova koji bi bili nosioci zaraze. On je Bog koji je darodavac, dobročinitelj i Bog zaštite. Isključivo Božje brigovodstvo i sila održava naš život« (E. G. White, *Counsels on Stewardship*, str. 15–18).

Ovo je predivna slika o Božjem biću, o Njegovoj veličini, o neizbrojivom obilju njegovog bogatstva. Zaista, sve je Božje. Sve On čini i On upravlja nad svim. Kada On progovara, počinje stvaranje, kada drugačije zapoveda, sve pada u prašinu. U čemu Bog ipak može da oskudeva? U ljudima! Ljudima koji su privrženiji njegovoj Reči od svog života, ljudima koji propovedanje jevanđelja nose u srcu više od svega na ovom svetu. Budi ti takav čovek! Sa čime god da se baviš u svom životu, dozvoli da te Bog upotrebi za širenje Njegovog carstva na mestu gde se nalaziš!

2. Subota, 11. januar 2020.

Bog u potrebi

**»I tražih među njima koji bi opravio ogradu i stao na prolomu preda me za tu zemlju, da je ne zatrem; ali ne nađoh nikoga.«
(Jezekilj 22,30)**

Kao bića koja su lomljiva, zavisimo jedni od drugih. Gladni smo, žedni smo potrebni su nam hrana i piće. Izloženi smo bolestima i nedostacima, potrebni su nam isceljenje i zaštita. Kada se prilike iskomplikuju oko nas, dospevamo u beznađe, potrebno nam je ohrabrenje. Osećamo se usamljenima, čeznemo za razumevanjem i ljubavlju. Ukratko: potreban nam je Bog jer zavisimo od Njega. »Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kojega nema promjenjivanja ni mijenjanja vidjela i mraka« (Jakov 1,17). On je u stanju da odgovori na našu potrebu: »Jer kroz njega živimo, i mičemo se i jesmo; kao što i neki od vaših pjevača rekoše: jer smo i rod njegov« (Dela 17,28).

»Božja sila se manifestuje u otkucajima srca, u disanju pluća, u radu naših krvnih sudova. Dužnici smo Boga za svaki trenutak sadašnjosti i za sve prijatne prilike života. Vlast i sposobnosti, koje uzdižu čoveka iznad svih nižerazrednih bića, darovi su Stvoritelja.« (E. G. White, *Stewardship*, str. 17). Zaista imamo predivnog Boga u kojeg verujemo i o kome svedočimo.

I pored toga što je Bog svemoguć i poseduje sve bogatsvo ovog sveta, On ipak oskudeva u nečemu. U Božjoj reči čitamo: »I tražih među njima koji bi opravio ogradu i stao na prolomu preda me za tu zemlju, da je ne zatrem; ali ne nađoh nikoga« (Jezekilj 22,30). Ovaj stih nam otkriva ovu jedinstvenu Božju potrebu. On se dao na posao da pronade ljude koji su spremni da pomognu u spasavanju sveta. U ovom uzvišenom poslu, čoveku je namenio dostojanstvenu ulogu. Niko drugi ne može da zauzme njegovo mesto. Ovaj posao se ne može poveriti anđelima, Bogu su potrebni ljudi od krvi i mesa!

Uspeh plana spasenja zavisi od toga da li će ova Božja potreba biti ispunjena. Budući da je sa ovim i Sotona odlično upoznat, zbog toga čini sve da bi zadržao ljude da zauzmu svoje mesto tačno tamo gde ih je Bog planirao. To je jedan od razloga zbog čega se Božje Delo nije moglo još završiti. Kakve su prilike u kojima se nalazi tvoja crkva?

Da li Gospod postiže kroz nju svoj cilj? Gde si ti u Njegovom planu? Da li koristiš duhovne darove koje ti je dao?

Bog je sklopio zavet sa čovekom, ali ne želi da ga prisiljava mimo njegove slobodne volje. On računa na njega. Bogu su potrebni ljudi koji se dobrovoljno odazivaju Njegovom pozivu. Svi članovi crkve treba da razumeju ovaj deo Božjeg plana.

»Bog nije izabrao anđele da bi ga predstavljali među ljudima, nego je izabrao ljudska bića, koji imaju prirodu koja je slična onima koje treba spasiti« (E. G. White, *Desire of Ages*, str. 242). Ova Božja potreba treba da postane i potreba Njegove crkve radi spasenja sveta. U vezi sa ovim Elen Vajt konstatuje: »Najveća potreba sveta je potreba za ljudima – ljudima koji se ne daju ni kupiti ni prodati, ljudima koji su u dubini svoje duše poštteni i časni, ljudima koji se ne boje nazvati greh njegovim pravim imenom, ljudima čija je savest ver- na dužnosti kao magnetska igla polu, ljudima koji će stajati na strani pravednosti makar se nebo srušilo. Međutim, takav karakter nije plod slučaja; on se ne može pripisati ličnoj naklonosti ili darovima Provide- nja. Plemenit karakter je plod samodiscipline, pokoravanja niže pri- rode višoj – predanja samoga sebe službi Bogu i blišnjima iz ljubavi« (*Vaspitanje*, 49–50)

U ovom navodu možemo da vidimo karakterne crte onog tipa čoveka koji je potreban Bogu u najtežim prilikama. Ovakvi ljudi su prave veličine. Ovakve karakterne crte potrebne su svakom članu crkve. Muškarci i žene koji su na rukovodećim položajima pozvani su da pokažu u svom životu ove divne vrline. Njihov zadatak je da svojim uticajem oblikuju ljude koji su im povereni, kako bi se i u njihovom životu utelovilo poštenje i moralna čvrstina. Samo onda smo spremni da prenesemo ove vrline i ideale na druge ako i sami verujemo u njih i ostvarujemo ih u svom svakodnevnom životu.

3. Subota, 18. januar 2020.

Svrha javne evangelizacije

*»Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeci ih da drže što sam vam zapovijedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka. Amin.«
(Matej 28,19–20)*

Od svog početka, Hrišćanska adventistička crkva bila je uključena u neki oblik javnog evangelizma. U stvari, pokret je započeo kao javni evanđeoski pokret, zato ne treba da se iznenadimo što je u dvadeset i prvom veku, više od 150 godina kasnije, javni evangelizam i dalje vitalni deo službe adventističke crkve.

Tokom svog dugog trajanja u adventističkoj crkvi, javni evangelizam imao je razne vidove izražavanja i nivoe podrške. Mnogi su predviđali njegovu smrt, ali on nastavlja da ima značajnu podršku i uspeh u dvadeset i prvom veku. Jedan od velikih problema adventističkog javnog evangelizma bila je sklonost da evangelizam postane jedino što crkva radi. Prema tome, crkva će nastaviti svoj redovni program sa malo evanđeoskog naglaska tokom godine, i zatim očekivati da ljudi budu izloženi adventističkoj poruci, da dovoljno poveruju u nju da bi se krstili, pridružili Hrišćanskoj adventističkoj crkvi i načinili sve ogromne neophodne životne promene i to sve za nekoliko kratkih sedmica.

Očigledno je da ovaj model ne uspeva, i kada god crkve pokušavaju ovako da sprovedu javni evangelizam, one su obično neuspešne. Javni evangelizam mora da se vidi kao ono što jeste događaj žetve. Ne možete da žanjete ukoliko niste posejali. Javni evangelizam ne može da bude uspešan bez celogodišnjeg evanđeoskog programa koji funkcioniše u crkvi. Ako su ljudi unapred pripremljeni, onda javni evangelizam postaje odlično oruđe kojim oni mogu da se osvoje za Božje carstvo.

Evangelizam je proces, a javni evangelizam je njegov žetveni deo. Potrebno je mnogo pripreme da bi javni evangelizam bio uspešan. Proces evangelizma obuhvata setvu, negovanje i žetvu. Nažalost, s ciljem da se sačuvaju od negativnih vidova javnog evangelizma, neki su završili zanemarujući celu stvar. Ovi ljudi su spremni da mnogo seju i neguju, ali nikada mnogo ne žanju. Rezultat je da žetva ostaje neubrana, što može da bude mnogo opasnije za spasenje drugih

nego kada javni evangelizam pokušava da požanje ono što nije posejano. I jedno i drugo je pogrešno.

U najširim izrazima, evangelizam može da se definiše kao proces osvajanja ljudi za Isusa Hrista, i njihovo osposobljavanje da budu prome-njeni od strane Boga u odgovorne članove crkve koji su spremni da sretnu Isusa kada On dođe. Prema ovoj definiciji, evangelizam se posmatra kao celokupan proces osvajanja ljudi. On obuhvata setvu, negovanje i žetvu ali naša definicija ide dalje i proširuje proces kako bi obuhvatila vođenje ljudi u iskustvo promene sa Bogom, koje ih priprema da sretnu Isusa. Delo evangelizma ne završava se krštenjem, već se nastavlja sve dok ljudi ne budu naučeni i spremni za Isusov dolazak. Ovo je naše adventističko razumevanje evangelizma. Nažalost, nije se uvek ovako praktikovalo, ali većina adventista složila bi se sa definicijom.

»Evangelizam, samo srce hrišćanstva, tema je od osnovne važnosti onima koji su pozvani da objavljuju Božje poslednje upozorenje svetu koji je osuđen na propast. Mi se nalazimo u završnim satima vremena, i adventna poruka, propovedana kako bi se ljudi pripremili za povratak našeg Gospoda, mora da se podiže do moćnog uzvika koji će dopreti do najudaljenijih krajeva zemlje« (Ellen G. White, *Evangelism*, str. 5).

Ne može da postoji crkva bez evangelizma. Uklonite evangelizam iz crkve, i ona postaje društveni klub. Crkva Isusa Hrista je snažan misionarski pokret, pokrenut u akciju od strane Gospoda Isusa Hrista, radi izražavanja svrhe osvajanja izgubljenih za Isusa. Crkva nema drugi razlog za postojanje osim osvajanja izgubljenih.

4. Subota, 25. januar 2020.

Sila za evangelizam

»I pristupivši Isus reče im govoreći: dade mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji.« (Matej 28,18)

Evangelizam u svim svojim vidovima, a posebno u žetvenom delu, nije ljudski poduhvat, kao da bi teški znoj ljudskih bića mogao stvarno da utiče na nekoga da sledi čoveka po imenu Isus. Bez obzira na krhkost ljudskih organizama, Bog koristi ljude kao svoje instrumente da bi osvojio one koji su izgubljeni, ali nikada ne smemo da zaboravimo da se iza svega toga nalazi neverovatna sila Svetog Duha.

Crkvu je rodio Isus, a za službu je osnažio Sveti Duh. Ljudsko delo nije stvorilo crkvu, ona je rođena kroz moćnu akciju Pentekostalnog događaja. Od svog početka, crkva je znala da ju je stvorio i osnažio Bog. Ona nikada ne može da ide napred u ljudskoj snazi već uvek u duhu treće ličnosti božanstva.

Dok Isus okuplja svoje učenike na poslednjem sastanku na gori davanja naloga, Matej nam opisuje neverovatni događaj u kom Isus stvara svoju crkvu radi ispunjavanja svoje misije.

»A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus. I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše. I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka« (Matej 28,16–20).

Ovaj snažni odlomak opisuje samo Isusovo delo pozivanja u postojanje onoga što će postati hrišćanska crkva. Baš kao što je Bog sišao u grmljavini na Sinajskoj gori i uspostavio svoju starozavetnu crkvu na autoritetu moćnog Boga sa planine, tako je Isus započeo svoju embrionsku crkvu na gori naloga i uspostavio svoju novoza-
vetnu crkvu na svemoćnom autoritetu vaskrslog Hrista.

Isus se pojavio pred svojom izabranom jedanaestoricom u svom vaskrsлом stanju. Oni su reagovali tako što su se poklonili i obožavali Ga. Hrišćanstvo počinje sa obožavanjem živog Gospoda. On je vaskrsli Hristos. On je pobedio smrt i greh. Ovaj pobedonosni Hristos je temelj crkve koja je organizovana. Ipak, neki od učenika su posumnjali (17. stih). Isus nije uspostavio crkvu sa savršenim ljudima, već sa pojedincima koji se još nisu sredili.

Slično tome, Bog je započeo svoju starozavetnu crkvu sa nesavršenim ljudima koji su se klanjali zlatnom teletu dok je Mojsije na gori primao Deset zapovesti. Čini se da je priroda biblijskog Boga da koristi nesavršene ljude. Nije potrebno da čekamo da postanemo savršeni pre nego što nas Bog upotrebi. Isus je stručnjak za korišćenje ljudi koji još treba da rastu.

Baš kao što je Bog sišao na Sinaj sa zastrašujućim prikazivanjem natprirodne sile, tako je Isus, svojim moćnim glasom, objavio da ima svu vlast na Nebu i na Zemlji (18. stih). Ovo je najmoćnija izjava koju je Isus ikada izrekao. Nema sumnje u to ko je On. Ne možete da dobijete više vlasti od one koju je Isus tvrdio da ima u ovom odlomku. To je bilo kao da objavljuje da je On glavni izvršni zapovednik svemira. A kada On progovori, svi slušaju i poslušaju. Ovo je Isusov stav dok On poziva hrišćansku crkvu u postojanje, koristeći jedanaestoro sumnjičavih učenika.

Pored takvog pokazivanja autoriteta i moći, ovde bi trebalo ozbiljno da shvatimo Isusa. Ako ne uradimo ono što On traži, mi smo neposlušni glavnom zapovedniku svemira. Crkva nema drugu mogućnost. Crkva mora da sluša svog Zapovednika. Prema tome, ako neka crkva tvrdi da je hrišćanska, a ne sluša veliki nalog, namerno i dragovoljno živi u grehu, što je neodrživ položaj za svakoga ko tvrdi da je učenik Isusa Hrista.

A šta je taj nalog? Stvaranje učenika. Stvaranje učenika očigledno je proces. Ljudi se moraju osvajati za Isusa, a zatim razvijati u plodnosne učenike čoveka iz Galileje. Prema tome, samim delom stvaranja crkve, Isus je definisao proces učenja. Isusov nalog nije samo da se donesu odluke za Njega, da se krste ljudi ili da oni postanu članovi crkve koliko god da je važan svaki deo tog procesa; nalog zahteva proizvodnju učenika, što je Isus jasno naveo u drugim odlomcima da budu ljudi spremni da Ga sretnu kada On dođe. (Radi daljeg istraživanja o tome šta znači biti učenik, pogledajte knjigu od istog pisca, *Radical Disciples for Revolutionary Churches*, ili *Recovering an Adventist Approach to Life and Mission in Local Church*.)

Ne samo što Isus jasno definiše misiju, već On takođe objašnjava da će biti sa svojom crkvom dok ona ispunjava tu misiju. Crkvama nije stvarno potrebno da otkrivaju svoju misiju. Nju im je već dao sam osnivač. Možda je potrebno da je osavremenimo za naše vreme, ali Isus je jasno definisao cilj. Svaka crkva sa misijom koja se ne bavi osvajanjem izgubljenih ne može, po definiciji, da bude hrišćanska

crkva jer biti hrišćanin znači živeti u poslušnosti živom Hristu. Bilo koja crkva sa drugačijom misijom crkva je koja je dijametralno suprotna Hristu. Ovde nema mogućnosti, već samo poslušnosti.

Matej 28,20 prikazuje Isusa koji svojim učenicima daje ohrabrenje da će ovaj živi Hristos ići sa njima dok ispunjavaju Njegovu misiju. Ovo nije obećanje da će biti u svemu što crkva radi. Obećanje je dato u vezi sa nalogom. Ono nije bezuslovno, već obećanje o Njegovom prisustvu koje će pratiti crkvu dok se ona kreće napred u poslušnosti Njemu.

Kakva zadivljujuća misao. Mi ne idemo napred i osvajamo ljude za Isusa sami u svojoj sili. On nas prati. On ide sa nama. Mi ne idemo u ljudskoj snazi, već u veličanstvenoj sili vaskrslog Gospoda. Zato možemo da idemo napred u potpunoj sigurnosti, bez ikakve sumnje, u potpunoj veri da će nas Bog blagosloviti dok težimo da osvojimo duše za Isusa. On nas nije pozvao na neuspeh, već na uspeh u Njegovom prisustvu. Samo Božja sila može da izazove veličanstvene rezultate koje je Isus zamislio da će pratiti crkvu. Ne usuđujemo se da govorimo o neuspehu usred Božjeg prisustva.

5. Subota, 1. februar 2020.

Sila Svetog Duha

*»Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas;
i bićete mi svjedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji
i tja do kraja zemlje.« (Dela 1,8)*

Imajući ovu moćnu silu u pozadini, mi razumemo Isusov snažan naglasak na potrebi sile Duha da prati Njegovu upravo rođenu crkvu na početku presudnog dela osvajanja sveta za Isusa. Svaki pisac sinoptičkog jevanđelja prikazuje za nas Isusa koji priziva potrebu za Svetim Duhom kako bi se ispunila Njegova misija. Videli smo to u velikom nalogu u Mateju 28, dok Isus šalje svoje učenike u Njegovoj sili. Ali kako se ta sila manifestuje?

»I reče im: Idite po svemu svetu i propovedite jevanđelje svakom stvorenju. Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje osudiće se. A znaci onima koji veruju biće ovi: imenom mojim izgoniće đavole; govoriće novim jezicima; uzimaće zmije u ruke, ako i smrtno šta popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljaje« (Marko 16,15–18).

U Markovom opisivanju velikog naloga, Isus izgovara u osnovi istu misionisku izjavu, ali Marko pokazuje kako se manifestuje Hrištova vlast. Postojeće znaci i čudesa koji će pratiti učenike dok idu napred u ovoj misiji. Isterivanje demona, govorenje jezika, polaganje ruke na bolesne radi isceljenja, sve su znaci dati u kontekstu crkve koja ispunjava veliki nalog.

Obećanje o znacima i čudesima nije za korist vernika, već radi onih koji ne veruju. To je kontekst ovog odlomka. Nažalost, adventisti su ovaj odlomak povezali sa pentekostalcima i potpuno su zanemarili znake i čudesa. Pentekostalci, s druge strane, ne ispunjavaju odlomak, jer obično imaju znake i čudesa u crkvi radi vernika. Znaci i čudesa treba da prate crkvu koja ide napred propovedajući jevanđelje.

Adventisti treba da se suoče sa Isusovim obećanjem. Kada postanemo ozbiljni u ispunjavanju Njegove misije, On je obećao da će učiniti znake i čudesa među nama. Ne treba da se bojimo znakova i čudesa, treba da ih očekujemo dok težimo da osvojimo izgubljene. Pošto toliko mnogo ljudi u crkvi ne čini ništa u osvajanju izgubljenih, nije nikakvo čudo što se među nama retko vide znaci i čudesa.

Potrebno je da počnemo da se molimo za obnavljanje sile Svetog Duha koja će nam dati Božji autoritet za ispunjavanje Hristove misije i videće se rezultati sa znacima i čudesima. Čak je i Elen Vajt objavljivala da, kada crkva doživi pozni dažd, silu Svetog Duha za konačno ispunjenje Hristove misije: »Hiljade glasova, širom zemlje, izgovaraće reči upozorenja. Čuda će se događati, bolesni će se isceljivati i znaci i čudesa pratiće vernike« (Ellen G. White, *Colporteur Ministry*, pp. 151, 152).

I Matej i Marko prikazuju Isusa kako objavljuje apsolutnu neophodnost autoriteta i sile koji će pratiti ispunjavanje Hristove misije. Njegova misija je tako velika da ne može da se ispuni u ljudskoj snazi. Samo Božja sila može da ispuni Hristovo srce. Slično tome, Luka prikazuje potrebu za ovom silom, ali u njegovom jevanđelju Isus upućuje crkvu ka Izvoru te sile: Svetom Duhu. Zatim Isus govori učenicima da treba da čekaju da prime ovu silu.

»I da se propoveda pokajanje u ime Njegovo i oprostjenje greha po svim narodima počevši od Jerusalima. A vi ste svedoci ovome. a vi sedite u gradu jerusalimskom dok se ne obučete u silu s visine« (Luka 24,47–49).

Sila od Boga. Zvuči tako jednostavno. Ne treba da idemo bez nje, ali kako često zaboravljamo. Mi sprovodimo svoje pametne planove u delo jedva i pomišljajući o potrebi da nas Bog osnaži. Ipak, ovo je Isusova zapovest: svedočite, propovedajte, govorite, ali činite to samo ako imate silu Svetog Duha. Mi adventisti smo odlični planeri i promoteri. Mi to dobro radimo i treba da nastavimo to da radimo, ali mnogo više od planova, potrebna nam je sila. Mnogo više od nas samih, potreban nam je Sveti Duh. On je jedini koji može da učini da naši planovi postanu uspešni.

Luka nastavlja svoju diskusiju o ovom poslednjem nalogu u knjizi Dela apostolska:

»I sabravši ih zapovedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje Očevo, koje čuste, reče, od mene; jer je Jovan krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom Svetim ne dugo posle ovih dana. A oni onda koji zajedno behu, pitahu Ga govoreći: Gospode! Hoćeš li sad načiniti carstvo Izrailjevo? A On im reče: Nije vaše znati vremena i leta koje Otac zadržu u svojoj vlasti; nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje« (Dela 1,4–8).

Nema nikakve sumnje. Najveća potreba Hrišćanske adventističke crkve danas jeste osnaživanje od strane Svetog Duha radi postizanja Njegove misije. Svaki od sinoptičkih pisaca jevanđelja jasno je rekao da ne treba samo da propovedamo ili podučavamo, već treba da budemo osnaženi da bismo osvajali ljude kroz veličanstvenu snagu Svetog Duha.

Misija se nalazi u srcu onoga šta to znači biti Hristova crkva, ipak, to nije samo misija, to je dinamično osnaživanje crkve za iskupljenje izgubljenog čovečanstva. Hristos ne zahteva samo da crkva bude uključena u Njegovoj misiji; On ne daje samo crkvi njenu misiju; On takođe osnažava crkvu da ispuni ono što On zahteva.

Niko ne može da kaže da je to nemoguće. Za ono što Bog zapoveda On se i postara. Ako nam je zapovedio da stvaramo učenike, onda ne možemo da se pitamo možemo li mi to ili ne. Naš posao nije da postavljamo pitanja, već da poslušamo, a kada poslušamo On nam je obećao silu Svetog Duha koja će ostvariti Njegov cilj. Nemojte da zaboravite. Za ono što Bog zapoveda On se i postara.

Rana crkva je jednostavno poverovala u reči svog Gospodara. On je rekao »Idite« i oni su otišli. On je objavio da će primiti silu Duha, i primili su je. Rezultat je bila Pedesetnica. I crkva je napredovala. Sila Svetog Duha nije bila na raspolaganju samo za prvi vek, već ta ista sila i dalje prati crkvu u dvadeset i prvom veku ako je ona poslušna Isusovom mandatu.

6. Subota, 8. februar 2020.

Misija i probuđenje

**»Ovi svi jednodušno bijahu jednako na molitvi i u moljenju sa ženama, i s Marijom materom Isusovom i braćom njegovom.«
(Dela 1,14)**

Isus se bavio jednom mišlju dok je završavao svoju službu i vraćao se svom Ocu – osnaživanje Njegove crkve za misiju. On nije želeo da crkva postane slična judaizmu, ekskluzivnom klubu koji je zaboravio razlog za svoje postojanje. Prema tome, svaki pisac jevanđelja kojeg smo istraživali objavio je primat misije u uspostavljanju crkve.

Nije trebalo da prvi učenici čekaju da ljudi dođu njima, trebalo je da oni idu ljudima sa porukom koju im je Bog dao. Marševna zapovest za Božju crkvu bila je »Idite«. Ipak, u krhkoj ljudskosti, oni nisu mogli da idu. Bilo im je potrebno božansko osnaženje Svetog Duha. Zbog toga ih je Isus i savetovao da ne idu bez sile. On je znao da oni nikada neće moći da ispune nalog u svojoj ljudskoj snazi.

Odmah posle vaznesenja, učenici su poslušali Gospodara. Proveli su sledećih deset dana čekajući na osnaženje od strane Svetog Duha jer su znali da nikada ne bi mogli da ispune ovaj ogromni zadatak u svojoj sili. Isus je rekao da čekaju silu, i oni su to učinili. Nije to bio dugačak period, samo deset dana, ali tokom tih deset dana dogodile su se značajne stvari koje su ih pripremile za osnaživanje crkve prilikom Pedesetnice.

Nisu oni samo sedeli i ništa ne radili dok su čekali. Dela 1,14 kažu da su provodili vreme u molitvi. Nije to bila sesija ogovaranja, već najbolji molitveni sastanak koji je ikada održan. Čule su se iskrene molitve iz srca i crkva je doživela obnovljenje molitve. Crkva na kolenima je crkva na pragu primanja sile.

Nisu se oni samo molili za silu, već su očekivali da je prime. Zašto? Isus je obećao i oni su jednostavno verovali u Božje obećanje. Rezultat je bila Pedesetnica, ali nikada ne smemo da zaboravimo da je deset dana molitve prethodilo Pedesetnici. Molitva ih je dovela u jedan akord kao i na jedno mesto.

»I kad se navršši pedeset dana behu zajedno svi apostoli jednodušno. I ujedanput postade huka s neba kao duvanje silnog vetra, i napuni svu kuću gde seđahu; I pokazaše im se razdeljeni jezici

kao ognjeni; i sede po jedan na svakog od njih. I napuniše se svi Duh Svetog, i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu« (Dela 2,1–4).

Takav je rezultat kada se moli crkva koja veruje u Božja obećanja. Sveto pismo jednostavno kaže da su se napunili Svetog Duha. Kakav zapanjujući trenutak. Ovo nije bilo samoosnaženje crkve, već božanska provizija kroz zadivljujuću silu Svetog Duha.

Kao rezultat, učenici su primili hrabrost da svedoče za Hrista. Više nisu bili strašljivi, već puni sile. Nisu se brinuli kakvo je popularno mišljenje, već šta je ugodno Bogu. Propovedali su poruku, kao što ih je nadahnuo Sveti Duh. Rezultat je bio da oni koji su je čuli, nisu samo uživali u njoj, već su bili dirnuti Duhom Svetim i pokrenuti da pitaju: »Šta ćemo činiti, ljudi braćo?« (Dela 2,37).

Toliko često u svojoj ljudskosti mi propovedamo i oslanjamo se na svoje govorničke veštine da bismo pokrenuli ljude. Ne znamo koliko je Petar bio rečit, ali Sveti Duh je nadoknadio svaku nesavršenost tela, i ljudi su bukvalno uzvikivali: »Šta treba da radimo?«. Za to je potreban Sveti Duh. Koliko je prošlo od kada se to dogodilo na vašim evanđeoskim sastancima? Naša najveća potreba nisu bolje govorničke veštine, već više sile od strane Svetog Duha.

Duh čini dve stvari kada se izliva. Najpre, On daje hrabrost za svedočenje i, drugo, On nadahnjuje srca onih koji slušaju. Kada su Božji ljudi spremni, Sveti Duh će obaviti oba zadatka za njih. Prilikom Pedesetnice nastali su opipljivi rezultati. Dela 2,41 kažu da se obratilo 3.000 duša tog dana, kao rezultat ljudi koji su se molili i Boga koji sluša molitve.

Svako stvarno probuđenje u istoriji uvek je imalo za rezultat ljude koji su dolazili Hristu. Probuđenje se ne događa samo radi toga da bi se sveci osećali toplo i prijatno. Iskreno probuđenje uvek ima za rezultat veliko osvajanje duša koje crkva doživljava.

7. Subota, 15. februar 2020.

Delovanje Svetog Duha pri evangelizmu

»A kad vidješe slovodu Petrovu i Jovanovu, i znajući da su ljudi neknjiževni i prosti, divljahu se, a znadijahu ih da bijahu s Isusom.« (Dela 4,13)

Neko bi možda mogao da pomisli da je rana crkva primila dovoljno Svetog Duha da im potraje do kraja njihovo života. Ipak, knjiga Dela apostolska pokazuje da su ranoj crkvi bile potrebne redovne dopune Svetog Duha. Ono što su primili prilikom Pedesetnice nije bilo dovoljno da ih održi zauvek. Slično tome, i mi smo danas stalno u potrebi za svežim dopunama Svetog Duha.

Dela 3 otkrivaju silu Svetog Duha koja deluje kroz Petra i Jovana, koji u velikoj hrabrosti prilaze predvorju hrama. Tu ih privlače uzvici prosjaka koji traži pomoć. U sili Svetog Duha, Petar objavljuje, »U ime Isusa Hrista Nazarećanina ustani i hodi!« (Dela 3,6). Pred zaprepašćenim mnoštvom, hromi čovek počinje da hoda i proslavlja Boga. Uvek prisutni, uvek moćni Sveti Duh i dalje vodi crkvu napred u autoritetu vaskrslog Gospoda.

Ipak, vlasti nisu cenile delo učinjeno u ime vaskrslog Isusa. Oni su brzo uhapsili Petra i Jovana i oslobodili ih uz strogu zabranu da više ne propovedaju u Isusovo ime. (Dela 4,17.18) Ali čak ni verske vođe nisu mogle da pretpostave da nešto izvan ljudske kontrole upravlja ovim događajima. »A kad videše slobodu Petrovu i Jovanovu, i znajući da su ljudi neknjiževni i prosti, divljahu se, i znahu ih da behu s Isusom« (Dela 4,13).

Kako su lako Petar i Jovan mogli da se obeshrabre. Oni su dali silno i hrabro svedočanstvo koje su čak i verski skeptici prepoznali kao rezultat njihovog druženja sa Isusom. Oni su poslušali Isusa da najpre svedoče u Jerusalimu, a ipak, prilikom njihovog prvog poduhvata, oni su uhapšeni i osuđeni da više ne smeju da propovedaju u Isusovo ime. Možete li da zamislite njihovo prvobitno razočaranje?

Mogli su da se vrate, obeshrabreni, ostalim učenicima i da ih obaveste da je njihov rad gotov. Više im nije dozvoljeno da propovedaju u Isusovo ime. Ipak, njihova reakcija nije bila takva. Ovi rani učenici su znali samo jedan odgovor za teške situacije. Molitva! Tako su okupili druge vernike oko sebe i počeli da se mole da Bog učini nešto povodom ove teške situacije.

Tako je lako da tugujemo nad svojom sudbinom kada naletimo u probleme u evangelizmu: pozivnice nisu odštampane na vreme,

policija je ograničila našu zonu parkiranja, ili su nam vlasnici sale otkazali jedan dan pre početka evangelizacije. Ove stvari mogu da obeshrabre, ali rešenje nije da se uznemirimo, postanemo ljudi ili potišteni. Teška vremena su pod vlašću svemoćnog Svetog Duha. Baš kao što je pomogao ranoj crkvi da reši svoje probleme i razočaranja, isti Sveti Duh danas daluje kako bi osnažio Božje sluge da idu napred i propovedaju Božju poruku. Božja poruka može da savlada bilo koju prepreku koju sotona stavi na naš put. Samo treba da se setimo da uradimo isto što je uradila rana crkva kada je bila suočena sa takvim problemima da se molimo.

I oni su se molili! Zapazite šta se dogodilo na kraju ove moćne molitve zbog problema koji je nastao kada je Isus rekao »Idite«, a verske vođe objavile »Stanite.« »I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mesto gde behu sabrani, i napuniše se svi Duh Svetog, i govorahu reč Božju sa slobodom. A u naroda koji verova beše jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve beše zajedničko.

I apostoli s velikom silom svedočahu za vaskrsenje Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika beše na svima njima« (Dela 4,31–33).

Jedini lek koji su učenici poznavali za teške situacije bio je da ih predstave Onome koji im je zapovedio »Idite«. Zapazite koliko često je rana crkva provodila vreme u molitvi. Oni se nisu oslanjali na obećanja koja su primili prilikom Pedesetnice. Oni su tražili i primali sveže dopune Svetog Duha. Ipak, njihov zahtev nije bio blag. Luka ih prikazuje kako bukvalno mole Boga da uradi nešto povodom ove teške situacije.

Rezultat ovog moljenja Boga bilo je bukvalno trešenje zgrade u kojoj su se molili. Zapazite kako, stalno iz početka, rana crkva ide napred pod potpunim vođstvom Svetog Duha. Crkva nije samo ljudski instrument, već moćni pokret Svetog Duha. A rana crkva shvatila je da se nalazi pod upustvom Duha.

Koliko je prošlo od kada se vaša zgrada tresla kada ste se molili? Nažalost, jedino što znamo o trešenju u našim beživotnim molitvama je trešenje naših kolena od nervoze. Velike molitvene službe potrebne su danas u crkvama u kojima su ljudi ozbiljni povodom javnog evangelizma ili bilo kod vida misioniskog rada. U osvajanju duša, mi ulazimo na sotoninu teritoriju i on se nikada neće povući bez borbe. Prema tome, moramo da idemo napred u svetoj hrabrosti koju nam je dao Sveti Duh.

8. Subota, 22. februar 2020.

Rezultati delovanja Svetog Duha pri evangelizmu

»A sve više pristajahu oni koji vjerovahu Gospoda, mnoštvo ljudi i žena.« (Dela 5,14)

U Delima 4 opisuju nam se tri stvari koje su se dogodile učenicima pod vođstvom sveže dopune Duha. Najpre, oni su dobili svetu hrabrost. Dela 4,13 ukazuju da su Petar i Jovan već propovedali u hrabrosti Svetog Duha, ali u 31. stihu Duh im daje još više hrabrosti. Pod silom Duha nijedan pojedinac ne treba da oseća da nema dovoljno pouzdanja da ide napred i objavljuje Božje moćne reči. Obećanje je da će nas Duh osnažiti. Dobićemo svetu hrabrost. Ne treba da se bojimo. Ako je Bog na našoj strani, ko će protiv nas?

»Zašto je istorija rada učenika dok su radili sa svetom revnošću, pokrenuti i osnaženi Svetim Duhom, bila zabeležena, ako ne da iz tog zapisa Božji narod danas treba da stekne nadahnuće da žarko radi za Njega« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 33).

Knjiga Dela apostolska zabeležila je ovu istoriju kako bismo mi danas bili nadahnuti da radimo za Boga na sličan način. Šta to znači? Mi moramo da radimo u sili Svetog Duha i prestanemo da se u potpunosti oslanjamo na svoje ljudske metodologije i strategije. Planovi su potrebni, ali samo ako imamo silu Svetog Duha.

Hrabrost Svetog Duha daće nam strast prema drugima, tako da ćemo početi izgubljene da gledamo onako kako ih Bog gleda. Zaplaćaćemo kada vidimo koliko je mnogo ljudi nedodirnuto Hristovim jevanđeljem. Nije potrebno samo da vidimo izgubljene, već treba da tražimo od Boga da ukloni krljušti sa naših očiju tako da ih vidimo kao osvojive za Hrista pod silom Svetog Duha. Ono što Bog može da uradi veće je od bilo čega što mi možemo da uradimo.

Sveti Duh iz prvog veka isti je Sveti Duh u dvadeset i prvom veku. Ista količina Svetog Duha na raspolaganju je crkvi danas, kao što je bila na raspolaganju u knjizi Dela apostolska. Zašto, onda, ne primamo ovu silu? Dozvolite mi da ilustrujem. Tokom 1970-tih godina, za vreme Arapskog embarga na naftu, odlučio sam da kupim manji automobil kako bih smanjio potrošnju goriva. Konačno sam se odlučio za jedan mali strani automobil koji sam mogao da dobijem po povoljnoj ceni. Automobil je pretrpeo saobraćajnu nesreću i bio je popravljen. Motor je pokazivao da je prešao samo 600 kilometara;

ipak, u auto-mehaničarskoj radionici su u stvari uzeli dva automobila i sastavila ih u jedan.

Jedan vozač je sledećim rečima opisao svoje iskustvo sa automobilom: »Dok sam vozio svoj novi automobil, razmišljao sam o tome kako ću uštedeti gorivo i vreme jer ću izbeći dugačke linije na benzinskim pumpama. Ipak, nisam dugo vozio kada mi se učinilo da mi ponestaje goriva. Odvezao sam se do najbliže benzinske pumpe i napunio gorivo. Bilo mi je potrebno samo nekoliko litri. Znao sam da je rezervoar mali, ali ovo je izgledalo ekstremno. Sve je išlo dobro, dok se isto nije ponovilo nekoliko kilometara niz put. Zaustavio sam se u jednom servisu i oni su proverili motor. Rekli su da je u redu. Ali i dalje nisam mogao da pređem mnogo kilometara a da automobil ne traži gorivo. Posle mnogo muke konačno smo otkrili problem. Postojala je neka vrsta blokade u filteru za gorivo, koja je gorivo sprečavala da dođe do motora.« Kakva metafora za crkvu! Ima dovoljno Svetog Duha na raspolaganju (gorivo), crkva je u redu (motor), ali postoji blokada koja crkvu sprečava da primi punu silu Svetog Duha. Blokada je nešto što se naziva »ja.« Kada se u potpunosti pokorimo Hristu, ne postoji granica za silu koja će teći kroz nas kako bi se ispunila Isusova misija.

Drugo dostignuće Svetog Duha bilo je da dovede ranu crkvu u dublje jedinstvo. Oni su već bili ujedinjeni, ali ovo naročito izlivanje Duha stvorilo je još dublju harmoniju. Problemi nastaju prirodno kada ljudska bića rade zajedno. Zato je delovanje Svetog duha koje donosi još dublje jedinstvo tako neophodno da bi crkva ispunila svoju evanđeosku svrhu. Rezultat je bio spektakularan. Oni su se toliko ujedinili da su se ponašali kao jedno. Zapazite kako Elen Vajt opisuje divno jedinstvo koje je nastalo kao direktni rezultat izlivanja Svetog Duha:

»Svaki hrišćanin je u svom bratu gledao božanski lik velikodušnosti i ljubavi. Jedna vrednost je preovladavala. Jedna tema obuhvatala je sve ostale. Sva srca kucala su jednodušno. Jedina ambicija svih vernika bila je da Hristov lik prikažu u svom karakteru i da rade na širenju Njegovog carstva« (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 76, 77).

Ovo je vrsta jedinstva za koju treba da se molimo danas dok idemo napred u objavljivanju poruke o vaskrsnom Isusu poslednjim generacijama na Zemlji.

Treći rezultat ovog izlivanja Svetog Duha bilo je dramatično hrišćocentrično svedočanstvo rane crkve. Njihova poruka bila je razapeti Hristos, vaskrsli Hristos i Hristos koji opet dolazi. Poruka je bila

centrirana na Isusu. Posao Svetog Duha je da uzdigne Isusa; prema tome, kada smo osnaženi Duhom, naše poruke postaće najhristo-centričnije poruke koje je svet ikada čuo. Ponovo Elen Vajt zaključuje sledećim rečima: »Hristos se ponovo mora otkriti u svojoj potpunosti silom Svetoga Duha« (Isto, str. 77).

9. Subota, 29. februar 2020.

Najveća potrebe Hrišćanske adventističke crkve danas

»I sabravši ih zapovjedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje Očevo, koje čuste, reče, od mene.« (Dela 1,4)

Kao i u ranoj crkvi, Hristov nalog i dalje stoji pred nama danas. Ono što nam je potrebno u dvadeset i prvom veku ista je sila koju je crkva doživela u prvom – veku sila Svetog Duha. Mi posmatramo naš svet i vidimo nedovršeni posao. Shvatamo da je nemoguće da ikada dopremo do svakoga sa Božjom porukom za poslednje dane. Mi smo bespomoćni kao i oni rani učenici, ali kao i oni, možemo da budemo osnaženi od strane tog istog Svetog Duha. Ako nastavimo u sadašnjem pravcu, nikada nećemo završiti Isusovu misiju. Ono što nam je danas potrebno je tačno ono što je bilo potrebno ranoj crkvi i što je ona i doživela. Potrebna nam je sila Svetog Duha.

Kao što je rana crkva naučila, moramo da počnemo tako što ćemo zavisiti od Boga da primimo silu. Moramo da idemo napred sa Njegovom porukom, žureći najviše što možemo, ali najpre moramo da čekamo da primimo silu Svetog Duha. Kako da čekamo? Tako što ništa nećemo raditi? Ne, već tako što ćemo tražiti svog Boga kao što je rana crkva činila. Moramo da molimo Boga da nas ispuni Svetim Duhom. Moramo da doživimo vatre probuđenja koje će Sveti Duh upaliti duboko u nama.

Molitva mora da nas ujedini. Ipak, kao rezultat mnogo molitvi, biće i mnogo ispitivanja srca. Ovo intenzivno istraživanje od strane Svetog Duha je bolno za telesno srce.

»Ne postoji ništa čega se sotona toliko boji kao kad Božji narod raščisti put uklanjajući svaku prepreku, tako da Gospod može da

izlije svoga Duha na klonulu crkvu i zajednicu koja se kaje« (Ellen G. White, *Review and Herald*, March 22, 1887, par. 7).

Ipak, Sveti Duh nikada neće okupirati presto srca koje se nije predalo. Put ka probuđenju znači vreme usrdnog istraživanja srca, možda čak sa snažnim plakanjem i suzama, ali rezultat će biti probuđenje. Cena ovog probuđenja od strane sile Svetog Duha u crkvi je potpuno odbacivanje sveta i potpuno predavanje Gospodstvu Hristovom u našem životu.

Kao rezultat ovog probuđenja, može čak da nastane duh hrabrosti i vere koji može da trgne one koji se još nisu predali. Postojeće intenzivna želja za sastajanjem i molitvom za neobraćene. Molitveni sastanci će se umnožiti. »Došlo je vreme da se dogodi temeljna reformacija. Kada ova reformacija počne, duh molitve uključice svakog vernika« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 8, 251).

Postojeće priznanja greha i pomirenja među vernicima. Znaci i čudesa ponovo će postati svakodnevnici. Nastaće duboka odvratnost prema zlu i prema bilo čemu što je umrljano neposlušnošću ili kompromisom.

Ipak, sve ovo događa se pod silom Duha jer je svrha osposobljavanje crkve da ispuni svoju misiju. Krajnji rezultat je dovršavanje Božjeg dela na ovoj Zemlji. Vernici će imati hrabrost i mudrost da neobraćene upoznaju sa Hristom. Molitveni sastanci postaće sastanci sile. Ljude nećemo morati da nagovaramo da svedoče, to će biti deo njih samih.

»Sveti Duh se spustio na učenike koji su se molili i čekali, spustio se tako obilno da je ispunio svako srce. Beskonačni se silno otkrio svojoj Crkvi. Izgledalo je kao da je taj uticaj stolecima bio ograničavan i da se sada celo Nebo raduje što može da na Crkvu izlije bogatstvo blagodati Svetoga Duha. Pod uticajem Svetog Duha, reči pokajanja i priznanja mešale su se s pesmama hvale zbog oproštenih greha. Čule su se reči zahvaljivanja i prorokovanja. Celo Nebo prignulo se da vidi i proslavi mudrost neuporedive, neshvatljive ljubavi. Puni divljenja, apostoli su uzviknuli, »U tome je ljubav!« Prihvatili su ponuđeni dar. I šta se dogodilo? Mač Duha, tek naoštren silom i okaljen munjama s neba, prosekao je svoj put kroz neverovanje. Hiljade su se obratile u jedan dan« (Elen Vajt, *Apostolska crkva Hristovim tragom*, str. 26).

Ovo je najveća potreba Hrišćanske adventističke crkve u dvadeset i prvom veku. Potrebno nam je ono što je ranoj crkvi bilo potrebno,

a to je izlivanje Svetog Duha. Naš javni evangelizam, kao i sve druge razne vrste evanđeoskih aktivnosti, moraju da potiču iz moćne operacije Svetog Duha u životu mesne crkve.

Kako možemo da doživimo takvo probuđenje sile Svetog Duha u svojim crkvama? Najpre, *mi* to ne možemo da uradimo, *mi* ne možemo da izazovemo probuđenje. Mi samo možemo da uradimo ono što je rana crkva uradila, možemo da se molimo za njega. Ponovo poslušajte savet Gospodnjeg glasnika: »Kada se crkve probude, to je zato što neki pojedinac usrdno traži Božje blagoslove« (Ellen G. White, *Christian Service*, 121). »Videla sam da jedan svetac, ako je u pravu, može da pokrene Božju ruku« (Ellen G. White, *Early Writings of Ellen White*, 120).

Nije važno kakvom evanđeoskom aktivnošću se bavimo, ako ona nije okupana u molitvama i sili Svetog Duha, neće postići ono što Bog želi. Previše puta su javne evangelizacije bile obavljene bez teškog oslanjanja na molitvu. Molitva mora da postane centralni deo, temelj na kome se gradi naš evangelizam.

10. Subota, 7. mart 2020.

Osvajanje neobraćenih

»Kako ništa korisno ne izostvaih da vam ne kažem i da vas naučim pred narodom i po kućama.« (Dela 20,20)

Većina grupa koje su uspešne u osvajanju neobraćenih čak nisu ni hrišćanske. One koje se nalaze iznad linije i to u širokim marginama jesu nju ejdž, univerzalisti, budisti ili hindu/šinto. Zastrašujuća činjenica ukazuje da su nehrišćanske religije bolje u osvajanju neobraćenih ljudi, a naročito istočnjačke religije. Nešto iznad meridijana nalaze se Jehovini svedoci, nondenominacionalne crkve i adventisti. Posle njih, na veoma malim marginama iznad meridijana, nalaze se prezbiterijanci, reformisani pentakostalci, episkopalci i metodisti. Ispod meridijana nalaze se kongregacionalisti, mormoni, baptisti, judaizam, luterani, katolici i grupe svetosti.

Jedno istraživanje pokazuje da se adventisti nalaze među vodećom grupom u osvajanju neobraćenih ljudi. Svi oni iznad njih, osim nondenominacionalnih crkava, čak nisu ni hrišćanske grupe. Prema tome, adventisti, prema ovom istraživanju, bolji su od bilo koje druge hrišćanske veroispovesti u osvajanju neobraćenih ljudi. Ustvari, jedini razlog što izgledamo tako dobro jeste što svi ostali izgledaju tako loše.

Pošto adventisti u osnovi osvajaju ljude kroz javni evangelizam, možemo da izvučemo zaključak zasnovan na ovom istraživanju, da *adventistički javni evangelizam ne obavlja dobar posao u osvajanju ljudi iz drugih crkava, ali radi prilično dobar posao u osvajanju neobraćenih ljudi*. Ovo je, naravno, suprotno stereotipu, ali je dokazano čvrstim istraživanjem. Ako želimo da osvojimo ljude iz drugih crkava, moraćemo da pronađemo neki bolji metod od javnog evangelizma.

Posle ove studije, počelo se sa istraživanjem ljudi koji su dolazili na naše javne evangelizacije i otkrilo se da se početne večeri radi o velikom broju ljudi iz drugih crkava. Ipak, kada se proanalizirala struktura onih koji su bili prisutni na kraju evangelizacija, otkrili smo *da smo izgubili ljude iz drugih crkava i sačuvali neobraćene*. Očigledno, javni evangelizam gubi ljude iz drugih crkava, posebno kada se iznose najvažnije istine. Da li osvajamo neke ljude iz drugih crkava na ovaj način? Očigledno da to činimo, ali istraživanje pokazuje da javni evangelizam obavlja bolji posao sa neobraćenima.

Džordž Barna, evanđeoski istraživač, ukazuje da je 8% neobraćenih ljudi duboko posvećeno hrišćanskoj veri. (George Barna, *Barna Seminar*, 2001). Drugo istraživanje ukazalo je da neobraćeni traže crkvu kako bi više naučili o Bibliji (Barna, 1995). Javni evangelizam verovatno žanje ovu grupu. Ostaje činjenica da treba da pronađemo način da osvojimo ostalih 92 procenta neobraćenih, koje niko ne osvaja.

11. Subota, 14. mart 2020.

Da li pozivnice za evangelizaciju sa zverima odvrćaju ljude?

»Vama najprije Bog podiže Sina svojega Isusa, i posla ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojijeh.« (Dela 3,26)

Brošure koje se koriste za reklamiranje javnih evangelizacija postale su predmet sramote kod mnogih vernika crkve. Slike izgledaju groteskno i čine da se vernici stide što je njihova crkva štampala brošuru smišljenu da prikaže divnu Isusovu poruku, a ipak prikazuje užasne zveri iz Danila i Otkrivenja na prednjoj strani.

Ono što vernici crkve propuštaju da zapaze jeste da reklame nisu usmerene ka njihovom ukusu, već ka ukusu neobraćenih. Mnogi će vam reći da su njihovi prijatelji iz drugih crkava bili odvrćeni zbog brošure, i to je verovatno istina. Pozivnice sa zverima u stvari izgledaju kao jedna od stvari koja privlači neobraćene. Prema tome, pre nego što izbacimo zveri, hajde da vidimo šta se događa.

Nedavno istraživalo se pitanje ko dolazi na sastanke, zasnovano na pozivnicama. Kako su ljudi dolazili, zamolili smo ih da načine znak na svakoj pozivnici koja ih je ubedila da dođu. Poslate su dve pozivnice na svaku adresu. Na jednoj se nalazila divna Isusova slika na koricama, a na drugoj su bile Danilove užasne zveri. Pored toga, zatražilo se od ljudi da kažu koliko često dolaze u crkvu. Otkrića su bila iznenađujuća. Pozivnica sa Isusom na koricama primarno je privlačila ljude koji su pripadali nekoj drugoj crkvi, dok je pozivnica sa zverima privlačila uglavnom neobraćene.

Možda ovo pomaže u objašnjavanju toga zašto danas javni evangelizam privlači neobraćene ljude. To su zveri! Holivud razume silu zveri. Samo pogledajte holivudske produkcije koje predstavljaju zveri, kao što je »Park iz doba Jure«. Ljudi hrle na takve filmove o zverima. Slično tome, mnogi od njih doći će na adventističku javnu evangelizaciju.

Adventistički evanđelisti su tokom godina pokušavali da smisle druge pozivnice koje bi privlačile jednako dobro kao i zveri. Ogromne sume novca potrošene u pokušaju da se pronađe nešto što deluje. Izgleda da ništa drugo nema silu zveri iz Otkrivenja i Danila. Istina je da one odvrćaju neke ljude, ali čini se da pogađaju našu ciljanu publiku. Sve dok ne otkrijemo nešto bolje, ne treba da prestanemo da koristimo metod koji uspeva.

12. Subota, 21. mart 2020.

Koga treba da osvajamo u evangelizmu?

»I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno Jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu.« (Otkrivenje 14,6)

Mi ne treba samo da propovedamo poruku. Naše propovedanje mora za rezultat da ima izgubljene koji se obraćaju Isusu i ulaze u Božje carstvo. Ako tvrdimo da je danas previše teško osvajati ljude, mi objavljujemo da naš Bog nije sposoban. Ali naš Bog šalje nas napred u svojoj sili i On je sposoban. Delo evangelizma treba da dobije vrhunski prioritet kod svakog pastora, vernika crkve i administratora. To je krunski posao propovedničke službe. Elen Vajt nas neprestano poziva da propovedamo ovu poruku sa silom kako bismo osvojili ljude.

»U nalogu koji je dao učenicima Hristos nije samo opisao delo koje će oni obavljati, nego im je predao i vest koju će propovedati. »Učite ljude,« rekao je, »da sve drže što sam vam zapovedio« (Matej 28,20). Učenici su dobili zadatak da uče ljude onome što je On lično govorio i učio. U tome je sadržano i sve ono što je rekao preko proroka i učitelja Starog zaveta. Ljudska nauka je isključena. Ovde nema mesta predanjima, ljudskim teorijama i zaključcima ili crkvenim dogmama. U ovom nalogu nije sadržan nijedan od zakona koji su izdale crkvene vlasti. Hristove sluge ne treba da propovedaju ništa od ovoga. »Zakon i proroci«, u kojima su zapisani Njegova Reč i Nje-

gova dela, »čine riznicu iz koje Njegovi učenici treba da crpe nauku koju će dati svetu.

Evangelje ne treba iznositi kao neku beživotnu teoriju, nego kao živu silu koja menja život. Bog želi da oni koji primaju Njegovu milost budu svedoci njene moći« (Elen Vajt, *Evangelizam*, str. 15, 16).

Ono što osvaja ljude je silna, Duhom ispunjena poruka koja se objavljuje sa apsolutnim autoritetom. Možemo da verujemo Božjoj Reči. Evangelizam ne treba da se propoveda sa idejom da istina može da naginje na jednu ili drugu stranu. Propovedajte poruku tačno onako kako se nalazi u Pismu. Isus je podučavao sa autoritetom, tako treba da čine i Njegovi učenici. Ljudi se neće osvojiti sa izrekama »možda«, već sa jasnim objavljivanjem istine.

Ipak, moramo takođe da izgovorimo upozorenje. Postarajte se da je ono što propovedate jasna, ubedljiva istina iz Božje Reči. Nemojte pretvarati tradiciju u Sveto pismo. To je silna poenta Elen Vajt. Mi treba da propovedamo jasno, »Tako kaže Gospod«, a ne crkvenu legislaciju.

Delo evangelizma i osvajanja izgnanih bilo je centar razmišljanja Elen Vajt. Pročitajte sledeće rečenice pažljivo, zapažajući njen snažan naglasak na prioritetu evangelizma:

»Božje sluge treba da odvajaju sve više i više vremena za evanđeoski rad, iznošenje dragocenih istina Svetog pisma ljudima, upozoravajući ih na ono što dolazi na svet« (Elen Vajt, *Evangelizam*, str. 16).

»Božja namera je da propovedanje ove vesti bude najuzvišenije i najslavnije delo u svetu danas« (Elen Vajt, *Evangelizam*, str. 16).

»Ako Božji narod pođe u veri i ako učini sve što može za dobar početak, ako radi kao što je Hristos radio, pred njim će se otvoriti vrata. Ako uloži potreban trud za postizanje uspeha i ako pođe u veri, poslušan Božjoj zapovesti, imaće bogatu žetvu duša. Božji narod treba da ode što dalje i deluje što brže, odlučan da obavi upravo ono što mu je Gospod dao u zadatak. On treba da radi prodorno i poletno sa nepokolebljivom verom. [...] Svet mora da čuje vest opomene« (Elen Vajt, *Evangelizam*, str. 16).

Elen Vajt se vitalno stara da evangelizam zauzme centralno mesto u životu crkve. Zapazite njen naglasak, posebno u poslednjem odlomku, o prodornom i poletnom obavljanju ovog najvišeg dela. Javni evangelizam će isisati snagu evanđelista kao ništa drugo, ali kada dožive radost gledajući duše koje se spasavaju, oni će steći neophodnu energiju za ostvarenje ovog najsvetijeg poziva.

13. Subota, 28. mart 2020.

Ciljani evangelizam

»A on im reče: podajte im vi neka jedu.« (Luka 9,13a)

Očigledno, poruka jevanđelja je za svakoga, ali ako svaka osoba pokušava da osvoji svakoga, rezultat će biti da se niko neće obratiti. Zato je potrebna crkva. Različiti ljudi i različite crkve privući će različite umove. Potrebni su nam svi pristupi. Ipak, treba da prepoznamo da ne postoji jedan jedini metod koji može da osvoji svakoga. Svaki metod cilja određenu grupu ljudi.

Na primer, javni evangelizam cilja ljude koji se nalaze u žetvenoj fazi svog obraćenja. Ovaj metod osvaja ljude koji imaju visoku prijemčivost. To je njegova svrha. To je oruđe žetve, ali neće biti uspešno u osvajanju ljudi sa niskom prijemčivošću. Moraju da se upotrebe druga sredstva kako bismo prvobitno došli do njih, a kako se povećava njihova prijemčivost, oni mogu da se pozovu na evangelizaciju i na taj način osvoje za Hrista.

Zamislite skalnu prijemčivosti od jedan do deset. Pojedinaac na nivou jedan je osoba koja zapaža adventističku crkvu, pljuje i prelazi na drugu stranu ulice. Nivo deset bila bi osoba koja stoji na vrhovima prstiju spremna da uskoči u krstionicu. Svako se nalazi negde između ova dva ekstrema u svom odnosu prema adventističkoj crkvi. Ljudi koji dolaze na javnu evangelizaciju oni su koji se nalaze na nivoima 8, 9, 10. Oni su spremni za žetvu i sastanci su im privlačni. Ako se dogodi da se pojave ljudi na nižem nivou prijemčivosti, oni se retko vrate jer još nisu spremni za to. Naravno, uvek postoje izuzeci, ali ovo je opšte pravilo.

Većina ljudi u našoj zajenici nalazi se na nivoima od 1 do 7, a ne na nivoima 8–10. Iskušenje za crkvu je da postane stručnjak za one na nivoima 1–7, pošto se tu nalazi najviše ljudi, ali ne radi se o »jedni ili drugi«, već »i jedni i drugi.« Ako, s druge strane, crkva samo žanje, ona će na kraju isušiti jezero, pošto se više novi ljudi neće pomerati na nivoe 8, 9 i 10.

Zato crkva ne sme da radi jedno ili drugo, već da usmeri svoj rad i ka setvi i ka žetvi. Nažalost, ako istražimo adventistički evangelizam, otkrićemo da mesna crkva retko radi oba zadatka. Neki su dobri u

jednom području, a drugi se usmeravaju na drugo. Rezultat je nedostatak žetve.

Visoka prijemчивost nastaje kada crkva radi pre sastanaka da bi pripremila ljude za obraćenje. Ali kada crkva obavlja ovaj posao, Bog takođe radi u zajednici i priprema ljude nezavisno od crkve. Ovi ljudi dolaze kada vide naše reklame. Oni su i dalje na nivoima 8, 9 i 10, ali sam Bog ih je pripremio. Otkrio sam tokom godina da Bog jedino obavlja ovakvu vrstu posla ako je crkva dobro uradila svoj posao. Osvajanje duša nije samo ljudski poduhvat, to su Bog i ljudi koji rade zajedno.

Javni evangelizam u osnovi osvaja one koji su imali prethodno interesovanje za jevanđelje. Kao što je zapaženo u prethodnim poglavljima, i dalje postoji ogromno interesovanje za proročanstvo, i adventistički javni evangelizam i dalje će privlačiti ove ljude. Ipak, druge grupe ne smeju da se zanemare. Moramo da koristimo druga sredstva da bismo došli do njih, čak iako javna evangelizacija može da bude metod koji ih dovodi do odluke.

Oko 8 posto neobraćenih Amerikanaca, prema Džordžu Barni, duboko su posvećeni hrišćanskoj veri (Barna, 2001). Javni evangelizam u osnovi žanje te ljude. Ovo je u redu, ali moramo da pronađemo načine da osvojimo ostalih 92 posto, dok nastavljamo da se bavimo javnim evangelizmom.

Određene grupe ljude Elen Vajt je izdvojila za naročitu pažnju u našoj evanđeoskoj strategiji. Među njima se nalaze bogati i visoko obrazovani ljudi, propovednici iz drugih veroispovesti, obični ljudi, siromašni, druge kulturološke grupe, rimokatolici i Jevreji (*Evangelizam*, 417–435).

II tromesečje

14. Subota, 4. april 2020.

Zadobijanje propovednika drugih veroispovesti

**»Jer ko se postidi mene i mojijeh riječi njega će se Sin Čovječij postidjeti kad dođe u slavi svojoj i Očevoj i svetijeh anđela.«
(Luka 9,26)**

Ovo je zanemareno polje za adventističke javne evanđeliste. Verujući u ono što adventisti veruju, da je Bog ovoj crkvi dao naročitu poruku da je prenesu svetu, ne smemo da zanemarimo da tu poruku podelimo sa drugim propovednicima. Mnogima od njih dosadio je liberalizam koji se događa u njihovim crkvama i kada vide istinu u Isusu koja je izražena kroz poruku adventističke crkve, oni će nam se pridružiti u objavljivanju poruke tri anđela.

Elen Vajt je nedvosmisleno objavila da je rad sa propovednicima naročiti zadatak adventističkih pastora.

»Naši propovednici treba da nastoje da se približe propovednicima drugih verskih zajednica. Molite se za te ljude, za koje Hristos posreduje, a molite se i s njima. Na njima počiva svečana odgovorost. Kao Hristovi vernici dužni smo da pokažemo duboko i ozbiljno interesovanje za te pastire stada« (*Evangelizam*, str. 423, 424).

»Naši propovednici bi rad za propovednike trebalo da shvate kao svoju naročitu dužnost. Oni ne treba da se sukobljavaju sa njima, već da ih sa Biblijom u ruci pozovu da proučavaju Reč. Ako se tako postupi, mnogi propovednici koji sada propovedaju zabludu, propovedaće istinu za ovo vreme« (*Evangelizam*, str. 423, 424).

Adventistički pastori ništa neće izgubiti ako se prijatelje sa drugim pastorima. U stvari, imamo mnogo da dobijemo. Tragično je što su neki adventistički pastori osudili druge pastore i pogrešno predstavili crkvu. Mi ne želimo da se bavimo svađanjem sa njima, već moramo da postanemo njihovi prijatelji. Neki od njih čak mogu da se pojave na našim javnim evangelizacijama, tražeći dah života sa neba.

Jedan propovednik sledećim rečima opisuje svoje iskustvo: »Pre mnogo godina kada sam bio pastor dve crkve u Merilendu, pridružio sam se sveštenučkom u druženju u oba grada. Očigledno, bio sam prvi adventistički pastor koji se ikada družio na tom nivou sa drugim kolegama pastorima. Postao sam dobar prijatelj sa mnogima od njih. Mi smo se svake sedmice sastajali na jednom sportskom terenu gde smo igrali košarku. Kao rezultat, prijateljio sam se sa mnogim dragim pastorima.

Tokom tog vremena stalno sam sprovodio evangelizam u svojim crkvama. Neki njihovi članovi su nam se čak pridružili, ali pastori nikada nisu osudili naše sastanke jer sam ja bio njihov prijatelj. Čak bismo se i šalili o tome kako oni dobro pripremaju ljude koji će postati adventisti. To se nikada ne bi dogodilo da nismo postali bliski prijatelji.

Bio je to poslednji sastanak sveštenučkog udruženja te godine u gradu u kome se nalazila jedna moja crkva. Upravo sam prihvatio poziv da se puno radno vreme bavim evangelizmom i spremao sam se da odem. Došao sam na sastanak. Biral su službenike za sledeću godinu. Nominovali su me, ali morao sam da odbijem jer sam odlazio. Pastor najveće baptističke crkve u gradu je ustao i uputio govor u kojem mi je zahvalio što sam bio deo udruženja. Rekao je da je to bio prvi put da se neko iz moje veroispovesti družio sa njima i želeli su da kažu koliko to cene. Zatim su svi ustali i uputili mi ovacije. To iskustvo je neizbrisivo izvršilo utisak na moj um o neophodnosti izgradnje ovih mostova ka pastorima drugih veroispovesti.«

15. Subota, 11. april 2020.

Osvajanje rimokatolika za večno jevanđelje

**»I ja došavši k vama, braćo, ne dođoh s visokom riječi ili premudrosti da vam javljam svjedočanstvo Božije. Jer nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i to raspetoga.«
(1. Korinćanima 2,1–2)**

Rimokatolici su danas veoma otvoreni prema adventističkom pristupu hrišćanstvu. Mnogi od njih doći će na naše javne evangelizacije. Zadivljujuće je koliko je sadašnjih adventista poteklo iz rimokatoličke okoline. Ipak, otkrio sam da su adventisti često skeptični prema svojoj sposobnosti da osvajaju rimokatolike. Očigledno, neko ih osvaja, ili ne bismo imali toliko bivših katolika u svojim crkvama danas.

Zbog našeg proročkog razumevanja uloge koju će katoličko vođstvo imati u poslednjim događajima, mnogi adventisti su uopšte bili veoma sumnjičavi prema katolicima. To nije dobro. Ponekada su adventistički evanđelisti bili toliko nasilni u objašnjavanju zla katolicizma da smo odvratili ljude. Zanimljivo je što adventistička eshatologija nije u stvari antikatolička. Adventisti uče da će poslednja sila koja će tlačiti Božji narod biti moćno trostruko jedinstvo sastavljeno od romanizma, otpalog protestantizma i spiritualizma. Ipak, negde u našem propovedanju, stekli smo sklonost da prenaslavimo ulogu katolika u odnosu na ostala dva igrača. Elen Vajt jasno govori da treba više da se plašimo otpalog protestantizma nego katoličanstva. (Elen Vajt, *Velika borba*, str. 568, 569). Protestanti, objavila je ona, preuzeće inicijativu u poslednjem sukobu (isti izvor).

Mi ne osvajamo rimokatolike tako što ćemo napadati njihovu crkvu. Da, ne smemo da zanemarimo proročku sliku, ali to mora da se uradi u hrišćanskoj ljubavi, a ne u mržnji. Evanđelisti moraju da budu posebno pažljivi povodom onoga što govore u javnosti o drugim religijama. Mi živimo u veku kada negativne aluzije mogu da se smatraju govorom mržnje. Mi možemo i dalje da iznosimo proročanstva a da se pri tome ne predstavljamo kao antikatolici jer naša poruka obuhvata i poštuje pojedinačne članove iz svih veroispovesti.

Elen Vajt nedvosmisleno poziva crkvu da bude posebno pažljiva u ovom području:

»Kad ulazimo u neko mesto ne podižimo nepotrebne barijere pred drugim veroispovestima, a naročito ne pred katolicima, da nas ne bi smatrali svojim otvorenim neprijateljima. Ne stvarajmo u njihovim umovima nepotrebne predrasude, napadajući ih iznenada« (*Evangelizam*, str. 432).

»Ne udaljimo se s puta da bismo napadali druge veroispovesti, jer to izaziva samo ratoboran duh i zatvara uši i srca za istinu. Naš posao nije da rušimo, već da gradimo [...]

Prisutna je opasnost da naši propovednici kažu previše protiv katolika i da protiv sebe izazovu najsnažnije predrasude te crkve« (*Evangelizam*, str. 432).

»Naš posao je da govorimo istinu s ljubavlju, a ne da s njom mešamo neposvećene osobine telesnog srca, da govorimo ono što odiše duhom naših neprijatelja. Svi oštri udarci vratiće nam se dvostrukom merom ako je sila u rukama onih koji mogu da je upotrebe protiv nas. Učestano sam primala poruku da mi ne smemo da izgovorimo nijednu reč, da objavimo nijednu rečenicu, naročito ne preko neke ličnosti, sve dok ne budemo sasvim sigurni da to što je rečeno, odnosno objavljeno, van svake sumnje služi u odbranu istine, jer bi to naše neprijatelje navelo da ustanu protiv nas i raspalilo njihovu srdžbu do belog usijanja« (*Evangelizam*, str. 432, 424).

Kao što smo zapazili u ovom poglavlju, mnogim grupama potrebna je naročita pažnja, dok su druge osvajane i nastaviće da budu osvajane kroz tradicionalni javni evangelizam. Bez obzira na to kakav je naš pristup prema ovim drugim grupama, moramo da ih osvojimo s ljubavlju jevanđelja i ljubavlju Isusovom. Ljubav je jezik koji se razume širom sveta. Mržnja odbija, ali ljubav osvaja.

Evangelizam je delo osvajanja ljudi. Različiti pristupi potrebni su da bi se osvojili različiti ljudi. Najvažnije je da koristite metodologiju koja uspeva. Kada koristite plan koji uspeva u jednoj zemlji, ali ne uspeva u vašoj, postoje dve stvari koje možete da uradite. Ili možete da pronađete novi metod koji uspeva, ili možete da tražite načine da poboljšate stari metod tako da funkcioniše. Šta god da uradite, postarajte se da osvajate ljude jer nas je naš Gospodar pozvao na to, i ne smemo da budemo neposlušni našem Spasitelju i Gospodu.

16. Subota, 18. april 2020.

Značaj rada u gradovima

»Ustani, svijetli se, jer dođe svjetlost tvoja,
i slava Gospodnja obasja te.« (Isaija 60,1)

Činilo se da se zasedanje Generalne konferencije 1909. godine završilo iskrenim posvećenjem da se evangeliziraju gradovi. Ipak, kako je vreme prolazilo, pokazalo se da je to posvećenje bilo samo prazno slovo. Do vremena godišnjeg zasedanja u jesen, ništa nije rečeno o posvećenosti da se evangelizira. Kao i uvek, raspravljalo se o poslu.

Tek u februaru 1910. godine V. V. Preskot je konačno stigao u Njujork. Nije mu se žurilo da napusti svoj urednički položaj Rivjua. Pridružio se nekim malim sastancima koji su se održavali, ali četiri meseca kasnije njegova supruga je umrla i on se povukao, što je sasvim razumljivo, da se malo odmori. Ipak, kada se vratio na posao, nije to bilo u javnom evangelizmu. (*Weeks*, 33, 34).

Čak ni Danijels nije ispunio svoje obećanje. On je obećao da će promovisati javni evangelizam na svakom sastanku unijskih oblasti tokom 1910. godine. Ipak, nešto hitnije se dogodilo. Leon Smit (sin Urije Smita), napao je Danijelsovo shvatanje »žrtve svagdašnje« iz Danila 8, pa je on osećao da je važnije da odbrani svoj položaj povodom ove nejasne teološke teme, nego da promoviše evangelizam. Zadivljujuće je kako čak i »veliki« ljudi lako skreću sa staze na maglovite teološke teme i gube iz vida prioritet evangelizma (*Weeks*, 34, 35).

Elen Vajt, Gospodnji prorok, ovo je jasno videla kao dokaz potrebe jedino natprirodnog posvećenja. Znala je da ukoliko se predsednik Generalne konferencije u potpunosti ne posveti javnom evangelizmu, to se neće dogoditi. Elen Vajt je izgledala veoma opterećeno hitnošću pokretanja dela u velikim gradovima. Njen sin, V. K. Vajt, je zapazio:

»Ovog jutra majka mi je rekla da iako su naša braća nešto uradila tu i tamo, oni nisu uspostavili temeljno organizovano delo koje se mora sprovoditi ako želimo da našim gradovima uputimo pravilno upozorenje. [...] Činilo mi se da mora biti da među nama postoji neka velika kriza. Ne mogu na bilo koji drugi način da razumem intenzitet majčine uznemirenosti zbog sporosti akcije u pokretanju dela u našim velikim gradovima« (W. C. White, *Review and Herald*, Dec. 22, 1910, 15.16).

Danijels je počeo da oseća vrelinu i postavio je neke male planove da promoviše evangelizam u gradovima. Dok je putovao u Kaliforniju, odlučio je da zastane u Elmšavenu i iznese ono što je mislio da je dobra vest Elen Vajt. Artur Vajt opisuje šta se dogodilo.

»Ubrzo posle izlaganja planova, on se nalazio na Pacifičkoj obali i otišao je u Elmšaven da ispriča o tome, siguran da će obradovati srce Elen Vajt. Ona je odbila da ga vidi! Gospodnji glasnik je odbila da vidi predsednika Generalne konferencije, šaljući vest da će, kada predsednik Generalne konferencije bude spreman da pokrene delo koje treba da se uradi, ona biti spremna da razgovara sa njim. Pastor Danijels je došao do shvatanja da su čak i agresivni planovi koje je on postavio bili daleko od onoga što je bilo potrebno.»

Kada se ukrcao na voz koji će ga vratiti u Vašington, pastor Danijels je napisao kratko pismo Elen Vajt. Imalo je ponizan i skrušeni ton:

»Žao mi je što nisam mogao da razgovaram sa tobom dok sam bio u Sv. Heleni, u vezi s radom u našim gradovima. Želeo sam da ti kažem da ću prihvatiti ovaj zadatak svim svojim srcem. [...] Već nekoliko meseci osećam veliku brigu zbog ovoga, i sada osećam da moram lično da podržim ovo delo. Koliko god da je novca ili radnika potrebno u ovim mestima, spreman sam da dam sve od sebe da to obezbedim. Takođe sam spreman da potrošim mesece u ličnom radu sa radnicima, ako je neophodno. [...] Hoćeš li se moliti da nam Gospod da mudrosti da znamo šta da radimo da bismo odgovorili na poziv gradova u ovo vreme?« AGD za EGV, 26. maj 1910. (Arthur White, *Ellen G. White*, 223).

Danijels je rekao da je to bilo najponiznije iskustvo u njegovom životu. Ipak, bio je iskren i uputio je iskreni odgovor o posvećenju.

Odgovor Elen Vajt bila je još jedna stroga poslanica koja mu je govorila da je promovisanje gotovo. Problem je sada postao preveliki da bi se samo promovisao. On, kao predsednik Generalne konferencije, mora sada da povede put tako što će se lično uključiti u održavanje javnih evangelizacija. Kao odgovor, Danijels je to izneo pred odbor Generalne konferencije i oni su bezrezervno posvetili verispovest gradskom evangelizmu. Danijels je oslobođen svojih dužnosti na sastanku pod šatorima u leto 1910. godine; put za Australiju otkazan je u oktobru. Izabrana je grupa ljudi da mu pomogne i sve unije i lokalne oblasti zamoljene su da urbani evangelizam učine primarnim delom. Elen Vajt je bila oduševljena što su konačno odgovorili

na Božji savet, ali bilo joj je potrebno deset godina da prenese ovu poruku.

Ipak, bile su potrebne neke veoma snažne reči od strane Elen Vajt da bi privukle Danijelsovu pažnju. Sam Danijels je godinama kasnije razmišljao o ovim rečima:

»Konačno sam primio poruku u kojoj je rekla: 'Kada se predsednik Generalne Konferencije obrati, on će znati šta da uradi sa porukama koje mu Bog šalje.' Tada nisam imao mnogo svetlosti o pitanju obraćenja kao što sada imam. Mislio sam da sam se obratio pre pedeset godina, što sam i učinio; ali od tada sam naučio da je potrebno da se s vremena na vreme ponovo obratimo [...] Ta poruka, koja mi je rekla da treba da se obratim, oštro me je presekla u to vreme, ali nisam je odbacio. Počeo sam da se molim za obraćenje koje mi je bilo potrebno kako bih dobio razumevanje koje izgleda nisam imao« (DF 312, AGD, u *Australasian Union Conference Record*, Aug, 13, 1928, isti izvor, p. 224).

17. Subota, 25. april 2020.

Seminar kao evangelizacioni pristup

***»I što si čuo od mene pred mnogijem svjedocima, ono predaj vjernijem ljudima, koji će biti vrijedni i druge naučiti.«
(2. Timotiju 2,2)***

Seminari se sprovode drugačije u odnosu na propovedanje serije propovedi. Seminar se više iznosi kao čas. Obično ljudi sede za stolovima kao u učionici, a ne u redovima. Postoji više dijaloga i učitelj koristi stil podučavanja umesto stil propovedanja. Baš kao što postoje različiti učitelji u subotnoj školi, tako postoje različiti načini da ljudi podučavaju seminare. Neki su dobri u ovome, drugi nisu.

Jedan od najgorih načina da se sprovodi seminar jeste kada učitelj jednostavno pročita pitanje u lekciji, čeka da učenici odgovore tačnim odgovorom, zatim čita primedbu i prelazi na sledeće pitanje. Ljudi ni ne treba da dolaze na seminar jer se ne iznosi ništa novo. Dosadno je i ljudi uskoro prestaju da dolaze. Čitava svrha seminara je da se dođe i nauči nešto što se ne nalazi u pripremljenom materijalu, tako da učitelj mora da bude spreman da govori o značenju te

lekcije. Ponovo ovo je slično jadnom učitelju u subotnoj školi koji jednostavno čita pouku, a ostatak razreda vegetira.

Ako ste bili pozvani da podučavate seminar, pripremite se da ga začinite. Dodajte zanimljive tačke. Možda ćete morati da pročitate pitanje i sačekate da ljudi odgovore, ali nemojte da čitate primedbe. Kažite ih svojim rečima i sa svojim ubeđenjem. Više govorite o određenim tačkama. U materijalu za učitelja u Seminaru za proročanstva nalazi se mnogo informacija koja će vam pomoći da još mnogo toga kažete tokom lekcije, tako da se tema pravilno razvija. Postarajte se da pročitate materijal za učitelja pre nego što podučavate pouku. Otkrićete da je to dragoceni vodič koji će poboljšati vašu sposobnost podučavanja.

Prvo veče, svakome ko dođe dajte Bibliju, fasciklu u kojoj će držati svoje lekcije, prve dve lekcije i obično olovku i lenjir. Upisniku se kaže da je materijal njegov, pod uslovom da završi seminar. Ipak, ako ne mogu da završe seminar, treba da vrate materijale kako bi drugi mogli da ih koriste. Većina ljudi poštuje ovaj dogovor, i ako ne planiraju da se vrate sledeće večeri, obično ni ne ponesu materijale.

Nikada ne treba da se brinete da li će neko zaboraviti da vrati materijale. Vaš dogovor ih ohrabruje da nastave da dolaze, ali posebno ako su došli nekoliko puta, a zatim prestali, nikada ne treba da pokušavate da vratite materijale. Bolje je da se oni nalaze u domovima ljudi nego da skupljaju prašinu u nekom ormanu u crkvi.

Svake večeri tokom seminara upisnici dobijaju sledeću lekciju koju treba da urade unapred kako bi mogli da učestvuju u razgovoru. Oni sa sobom svako veče donose svoje Biblije i pouke. Svi dodatni materijali koji su potrebni obično mogu da se naruče od organizacije koja je pripremila materijale za taj seminar.

Redosled je sledeći...

Obično nema nikakvog pevanja, iako možda posle nekoliko sedmica možete da probate da počnete sa pesmom. Ovo je seminarski pristup, a ne bogoslužjenje. Obično najpre dolazi molitva, a zatim kratak kviz, koji se nalazi u materijalima. Kviz ponavlja pouku od prethodne večeri. Kako učitelj prolazi kroz odgovore, on dobija pregled važnih tačaka koje su obrađene u prethodnoj lekciji i tako stvara kontinuitet između pouka. Neki materijali će predložiti da kviz imate na kraju časa, obrađujući materijal koji je upravo iznet. To je greška, i taj predlog ne treba poslušati ako želite da ljudi prihvate poruku je-

vandelja. Kviz stvara lakšu atmosferu, a vi želite da učesnici odu dok im u ušima odzvanja važnost poruke, a ne da budu uznemireni zato što su pogrešno odgovorili na neko pitanje iz kviza.

Posle kviza učitelj prelazi na pouku. Na kraju pouke upućuje se poziv da ljudi odgovore na nekoliko pitanja. Zatim sledi molitva, pa kratka obaveštenja o sledećoj temi. Zatim se ljudi raspuštaju.

Nikada nemojte da završite lekciju izjavom: »Ima li nekih pitanja«. Ljudi mogu da postavljaju pitanja za vreme seminara i posle, ali je veoma teško preći sa odgovaranja na pitanja na upućivanje poziva. Upropastili ste atmosferu i ona više nije povoljna za donošenje odluka. Učitelj mora glatko da pređe sa kraja lekcije na poziv; ipak, ne treba da čitate predložena pitanja za poziv. Ona su data kao predlog, ali njihovo čitanje čini da poziv deluje prilično hladno, a ne iz srca. Nisu važne precizne reči poziva, već njihova iskrenost.

Postoje dva osnovna pitanja koja treba da postavite svako veče. Prvo ima veze sa tim da li su razumeli pouku, a drugo se usmerava na to da oni urade nešto povodom toga što su naučili. Pitajte ih na bilo koji način koji vam odgovara, ali ove dve ideje moraju da se iznesu na svakom seminaru. Kada ljudi pokažu svoj odgovor, potrebno je da ga zapečatite molitvom, uputite završne informacije i pošaljete ljude dok poziv i dalje odzvanja u njihovim ušima.

Seminarski pristup koristi drugačiji raspored od serija propovedanja. Seminar se obično sprovodi tokom dužeg vremenskog perioda i ređe se sastaje tokom sedmice. Većina učitelja ili instruktora otkrila je da je najbolji ritam tri puta sedmično, sa najmanje jednom slobodnom večeri između sastanaka, kako bi ljudi imali vremena da urade svoje lekcije. Ne postoje neki rasporedi dana koji su bolji od ostalih. Kombinacija ponedeljak, sreda, petak deluje jednako dobro kao nedelja, utorak i četvrtak.

Obično se seminari održavaju tri puta sedmično, ali u nekim područjima, tri puta je previše, pa je potrebno da se sastajete dva puta sedmično. Ovo će produžiti trajanje seminara sa osam na četrnaest ili petnaest sedmica, što može da škodi dugoročnom zadržavanju prijatelja. Nikada ne bih preporučio da se sastajete manje od dva puta sedmično. Ako se sastajete samo jednom sedmično nećete moći da stvorite intenzitet koji je potreban za donošenje odluka.

18. Subota, 2. maj 2020.

Kako da evangelizacioni seminari budu još uspešniji?

*»A sluga Gospodnja ne treba da se svađa, nego da bude krotak k svima, poučljiv, koji nepravdu može podnositi.«
(2. Timotiju 2,24)*

Kada su evangelizacioni seminari počeli da se drže, oni koji su ih vodili bili su u stanju da privuku veliku masu posetilaca; ipak, vrlo malo od tih ljudi donosilo je odluku da se pridruže adventističkoj crkvi. Jedna od slabosti seminarskog pristupa jeste što nema ugrađene dinamike koja vodi ka donošenju odluke, kao što to ima pristup propovedanja. Da bi seminarski pristup bio uspešniji, potrebno je uneti nešto od dinamike propovedanja u prezentaciju. Ovo dodavanje sile izazvaće rezultate koji će biti više dosledni u odnosu na ono što se očekuje od sličnih grupa ljudi koji dolaze na događaj propovedanja.

Jedna od prednosti seminarskog pristupa jeste što okruženje malih grupa osposobljava vernike crkve da se bolje upoznaju sa ljudima koji dolaze. Mnogo je lakše ugraditi međuljudski element u seminarski pristup nego u pristup propovedanja. Jedna od uspešnih metoda koju su autori koristili bilo je obučavanje grupe laika koji će služiti kao pomoćnici na seminarskim serijama. Ovi vernici crkve neće samo organizovati, pozdravljati, postavljati ili pomagati kod registracije, već im se dodeljuju i neki od posetilaca. Članovi će sedeti pored tih određenih ljudi i postati njihovi prijatelji. Ako posetilac propusti neko predavanje, vernik treba da im odnese pouke kao njihov prijatelj. Postojala je značajna razlika u zbiru krštenja posle onih seminara koji su zaposlili ključne laike da služe kao prijatelji. Krštenja su se skoro udvostručila zbog toga. Važno je da upamtimo da se ljudi daleko više osvajaju kroz prijateljstva nego što bi bili oslovojeni kada su samo ubeđivani u pravu doktrinu. To ne znači da prava doktrina nije važna, već da je prijateljstvo mnogo vitalnije u procesu donošenja odluke.

Još jedna prednost seminarskog pristupa i primenjivanja laika jeste što crkva može da održava višestruke seminare širom grada, umesto da održava jedan veliki seminar. Na primer, istraživači rasta crkve godinama su objavljivali da će se ljudi voziti samo 15 minuta da bi prisustvovali verskom sastanku. To znači da ako povučete krug

koji predstavlja udaljenost vožnje od 15 minuta od vaše crkve, vi ste upravo stvorili svoje misionsko polje, a ako istražite mesta stanovanja svojih članova, otkrićete da većina njih živi u tom području grada. Pošto većina crkava održava svoje evangelizacije u svojim crkvama, ljudi koji ne žive unutar tog kruga od 15 minuta vožnje obično neće doći. Upamtite da će se posvećeni vernici voziti mnogo dalje, kao i da ovo pravilo ne važi u seoskim područjima gde ljudi moraju da voze mnogo dalje za bilo šta.

Ako održava različite seminare širom grada, crkva bukvalno odnosi poruku u susedstva ljudi, čineći da je onima koji imaju niži nivo posvećenosti lakše da dođu. Mnogo je lakše da se ljudi odvezu do škole koja je udaljena pet ili deset minuta od njihovog doma da bi prisustvovali seminaru, nego da se voze kroz celi grad da bi prisustvovali istom seminaru. Kada se jednom pojavi interesovanje, ljudi će se voziti mnogo dalje kako raste njihov nivo posvećenosti, ali prvobitni kontakt je mnogo lakši ako je seminar mnogo bliže njihovim domovima.

Održavanjem seminara tokom različitih večeri, ljudi koji su propustili neku lekciju mogu da prisustvuju drugom obližnjem seminaru neko drugo veče i tako nadoknade propušteno. Prema tome, ako neka osoba normalno dolazi na seminar ponedeljkom i petkom, ali mora da propusti sredu zbog neke druge obaveze, moguće je da ode na seminar na nekoj drugoj lokaciji u četvrtak i da tako ne propusti ni jednu lekciju.

Takođe možete da održavate seminare i u različio vreme. Nisu svi ljudi slobodni uveče, pa možete da probate sa poslepodnevnim seminarom. Jednom je autor pokušao taj pristup i devedeset ljudi (ne vernika) došlo je na seminar, koji se održavao blizu centra grada. Zajednice su drugačije, i u to vreme dana mnogi ne rade na istim lokacijama, ali ne bojte se da isprobate nove stvari i nove rasporede. Možda ćete se iznenaditi koliko će ljudi doći.

19. Subota, 9. maj 2020.

Predlozi za vernike koji prisustvuju ili služe kao pomoćnici na seminaru

»Riječ vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.« (Kološanima 4,6)

Navešćemo deset predloga za one vernike koji prisustvuju evangelizacionim seminarima ili služe kao pomoćnici osobi koja vodi seminar:

1. Glavni razlog što pomažete u seminaru je da se upoznate i sprijateljite sa ljudima koji će doći.
2. Možda će se od vas tražiti da pomognete sa registracijom ili postavljanjem i uklanjanjem predmeta potrebnih za seminar, ali to je drugorazredno. Vaša osnovna odgovornost je da izgradite zajednice sa ljudima koji dolaze.
3. Prvo veče pokušajte da izaberete dvoje ili troje ljudi koji će biti vaši naročiti ljudi. Želećete da budete prijateljski orijentisani prema svima, ali moći ćete da se približite samo dvojici ili trojici.
4. Dok se upoznajete, sedite sa njima na seminaru, brzo naučite njihova imena, pozovite ih kada propuste neko predavanje, itd.
5. Kada počnu subotom da dolaze u crkvu, pozovite ih u svoj dom na ručak, ako je moguće, ili na zajednički ručak koji je crkva pripremila. Pokažite im kako se subota radosno svetkuje.
6. Dok razgovarate sa njima, postarajte se da ne govorite unapred o temama. Sačekajte da saslušaju temu, a zatim odgovorite na njihova pitanja, ako možete, ili ih uputite na učitelja.
7. Nemojte pokušavati da se hvalisate svojim poznavanjem Biblije na seminaru tako što ćete svima stavljati do znanja da znate šta dolazi sledeće. Nemojte postavljati pitanja ili spominjati Elen Vajt u bilo kojoj diskusiji. Uvek se setite da su ovi novi ljudi bebe u svom razumevanju.
8. Budite saosećajni sa mukama kroz koje prolaze dok slušaju istinu. Slušajte, ali nemojte osuđivati.
9. Obavestite učitelja o bilo kakvim problemima koje ljudi doživljavaju.
10. Iznad svega, upamtite da ste tu da budete prijatelj. Mi želimo da ove ljude upoznate bolje od učitelja, tako da kada je seminar gotov, i ljudi poznaju vas onoliko koliko, pa i više, poznaju svog učitelja.

20. Subota, 16. maj 2020.

Posećivanje prijatelja za vreme seminara

»[...] jer se nadam da ću doći k vama i iz usta govoriti, da radost vaša bude ispunjena.« (2. Jovanova 1,12)

Posećivanje je uobičajeno u svim pristupima javnom evangelizmu i veoma je važno. Nekoliko poglavlja kasnije istražićemo sve detalje evanđeoskog posećivanja. U ovom delu ukratko ćemo reći kako se seminarsko posećivanje razlikuje od posećivanja tokom evangelizacionog propovedanja. Treba da se istaknu neke jedinstvene karakteristike seminarskog posećivanja.

Prilikom seminara, ljudi su više skloni da dođu i registruju se, nego za događaje propovedanja. Opšta javnost očekuje da se registruje radi seminara, ali to isto očekivanje obično ne prati događaje propovedanja. Rezultat je, a ćete pre dobiti imena onih koji će prisustvovati seminaru, i to još pre nego što počnete. Pojaviće se vrlo malo posetilaca koji se nisu prethodno registrovali.

Ipak, kada ljudi pozivaju da se registruju, postoji jedno pitanje koje će oni neizbežno postaviti: »Ko sponzoriše ovaj seminar?« Otkrili smo da se isplati da budemo iskreni kada se postavi ovo pitanje. Govorenje da seminar sponzoriše neki naš medijski program deluje prevarno. Naučio sam da se isplati da ljudima kažemo da seminar sponzoriše Hrišćanska adventistička crkva. Ja čak to kažem i prve večeri svojih evangelizacionih serija. Nije potrebno da previše naglašavate tu činjenicu, ali budite iskreni kada se postavi pitanje.

Obično oko 50 posto onih koji se prethodno registruju dođe na seminar. Ali ako ih pozovete telefonom jedan dan pre nego što seminar počne kako biste potvrdili njihovu registraciju, dođe oko 75 posto ljudi. Ako pozovete ostalih 25 posto pre sledeće večeri, obično dođe još 10 posto. Ipak, ako ljudi ne dođu do druge večeri, a vi ste već uputili dva poziva, precrtajte ih sa svog spiska i nemojte više da im smetate.

Druga vrsta posećivanja koja se obavlja za vreme seminara za one je koji dolaze nekoliko puta, a onda preskoče ili se više ne vrate. Imate izgovor da ih posetite tako što ćete im odneti lekcije koje su propustili kako bi mogli da se sprema za sledeći put. Nemojte ovo da radite

više od nekoliko puta za one koji su došli samo nekoliko večeri. Ako se ne vrate, precrtajte ih sa spiska i usmerite se na one koji dolaze.

Postoji šest vrsta poseta ljudima koji pohađaju seminar. O njima ćemo razgovarati u poglavlju o posećivanju. Te posete su:

1. Poseta za upoznavanje.
2. Poseta radi razgovora.
3. Poseta pre nego što se iznese tema o suboti.
4. Poseta nakon iznošenja teme o suboti.
5. Poseta nakon iznošenja teme o znaku zveri.
6. Poseta radi pripreme za krštenje.

Ovo ne znači da postoji samo šest kontakata za vreme serije. Za neke teme potrebno je možda i tri ili više poseta kako biste postigli punu svrhu.

21. Subota, 23. maj 2020.

Osnovni principi u osmišljavanju reklame evangelizacije

**»Mudro živite prema onima koji su napolju, pazeći na vrijeme.«
(Kološanima 4,5)**

Nekoliko osnovnih principa treba da vodi odbor crkve u odlučivanju koju vrstu reklame će primeniti za evangelizacije i seminare. Evo šest predloga koji treba da vas vode u vašem izboru:

1. Nemojte pokazivati neprijateljstvo ili namerno izazivati rasprave kroz svoje reklame. Reklamiranje mora da osvaja ljude tako da dođu da vas čuju. Ono nikada ne treba da stvara neprijateljstvo protiv vas. Rano u svom evanđeoskom oduševljenju napravio sam neke reklame kojih se danas stidim. Postavio sam veliki oglas u novinama, oglašavajući da je Isus svetkovao subotu, ali da iskreni hrišćani danas svetkuju nedelju. Ko je u pravu? Hristos ili savremeni hrišćani? Onda sam pozvao ljude da dođu i slušaju moju prezentaciju o suboti. Oglas nije osvojio nikoga; samo je stvorio neprijateljstvo i ja sam naučio pouku.

Čuvajte se politike i ne ismevajte ili ne potcenjujte bilo kog propovednika ili crkvu kroz svoje reklame. Čuvajte se da na

svoje reklame ne stavite bilo šta što ponižava druge. Na primer, stavljanje slike pape na četvrtu zver iz Danila može da izgleda provokativno, ali retko osvaja ljude. Slično tome, stavljanje političke poruke na kontroverznu temu takođe ne pomaže u osvajanju ljudi. Mi nismo politička crkva. Mi smo ovde da propovedamo Isusovu spasonosnu poruku, i ne sme mo svojom reklamom da odvratimo ljude.

2. Ne treba nikada da koristimo vulgarne i sugestivne tipove reklamiranja. Možda mislite da se to nikada ne bi dogodilo, ali neke pozivnice koje su se koristile opisivale su bludnicu iz Otkrivenja veoma grafičkim detaljima. Opis je možda tačan jer je Biblija opisuje kao prostitutku, ali moramo da pazimo. Jednom prilikom neko je vratio pozivnicu kompaniji koja ju je proizvela i rekao da ne prihvataju pornografsku literaturu.
3. Budite iskreni i poštteni u svom reklamiranju. Nemojte postavljati pitanja na koja ne nameravate da date odgovor. Ako nećete govoriti o nekoj temi, nemojte je spominjati u svom reklamiranju. Takođe, čuvajte se naslova koji zbunjuju ljude. Jedan evanđelista je na svojoj pozivnici istakao činjenicu da će govoriti o »letećim tanjirima«. Početne noći skupilo se veliko mnoštvo ljudi. Evanđelista je spomenuo leteće tanjire u svom uvodu, oko dva minuta, a zatim je nastavio da govori o drugom Hristovom dolasku. Privukao je mnogo ljudi, ali druge večeri vratilo se veoma malo njih.
4. Nemojte reklamirati službe koje nećete ponuditi. Na primer, postarajte se da obezbedite čuvanje dece ili program za decu pre nego što to spomenete u svojim reklamama. Nekada se to događa evanđelistima jer je u vreme kada su reklame pripremane postojao plan da se obezbedi ta služba, ali osoblje nije uspelo da je organizuje. Na primer, neko se ponudi da obezbedi prevod za osobe sa oštećenim sluhom. Evanđelista reklamira tu službu, ali kada dođe vreme za prvi sastanak, osoba koja je obećala uslugu propušta da je ispuni. Nemojte da dozvolite da ovo postane navika u vašoj službi. To sme da se dogodi, ali ne sme da postane redovna pojava.
5. Postavljajte pitanja koja će interesovati vašu ciljanu grupu. Shvatite ljude koje pokušavate da osvojite i postavljate u reklamama pitanja koja će ih privući. Neka pitanja izazovu želju da oni dođu na sastanke. Nemojte davati odgovore u reklamama, ili neće biti potrebe da se dođe na sastanak.

Uopšteno govoreći, nemojte previše da se oslanjate na reklame, ili ćete biti razočarani. Upamtite, vaši glavni prijatelji biće oni koje će dovesti vaši vernici. Mnogo puta rezultati reklamiranja ne ispunjavaju očekivanja. Jedini način da se postarate za dobru posećenost jeste da uradite dobru pripremu terena sa vernicima tako da ih ohrabrite da pozovu svoje prijatelje. Nemojte previše da potrošite na reklame. Izračunajte svoj budžet i vidite tačno koliko možete da priuštite, zatim se držite toga.

22. Subota, 30. maj 2020.

Finansije i evangeliziranje

»Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše.« (Matej 6,21)

Održavanje evangelizacionih sastanaka košta, a ponekada košta mnogo. Iako troškovi mogu da budu veliki, oni se isplate kada vidimo kako ljudi dolaze u crkvu i pripremaju se za Božje carstvo kao rezultat tih sastanaka. Kao što sam ranije spomenuo, desetak koji novi krštenici daju obično je jednak količini novca koju je oblast uložila u evangelizam za godinu dana. Prema tome, osvajanje ljudi jednostavno ima dobar ekonomski smisao, čak i da se ne radi o Božjem carstvu. Nikada ne treba da evangeliziramo tako da možemo da zarađujemo novac za crkvu, ali treba da budemo zahvalni što joj Bog omogućuje da se sama izdržava.

Postoje principi koji treba da nas vode u raspodeli fondova u evangelizmu, ili u bilo kom drugom poduhvatu u crkvi. Elen Vajt nam je veoma jasno dala ove principe:

»Božji narod ne treba slepo da ulaže novac koji nema i za koji se ne zna odakle će ga dobiti. Budimo mudri u svom poslovanju. Hristos nam je ostavio smernice za to kako da vodimo Njegovo delo. Oni koji hoće da grade moraju pre svega da sednu i izračunaju troškove da bi znali da li su u mogućnosti da dovrše gradnju. Pre nego što počnu sa ostvarivanjem svojih zamisli, moraju da zatraže savet od mudrih savetodavaca. Ako se neko od saradnika koji nije u stanju da rasuđuje od uzroka ka posledici nalazi u opasnosti da učini pogrešan korak, njegovi saradnici treba mudro da ga posavetuju i pokažu u čemu je pogrešio.

»Neka svi koji počinju da rade u našim velikim gradovima vode računa o tome da nigde ne treba nepotrebno izdavati novac. Ljudi ne treba po spoljašnjem isticanju da zaključuju šta je obuhvaćeno sadašnjom istinom. Naši radnici treba strogo da štede. Bog zabranjuje svako rasipanje novca. Svaki dinar kojim raspoložemo treba da utrošimo štedljivo. Klonimo se svakog razmetanja. Božji novac treba upotrebiti za unapređenje dela onako kako je On predvideo.

»Zašto da odlažemo početak rada u svojim gradovima? Ne čekajmo da se učini nešto veličanstveno ili da nabavimo neke skupe uređaje kako bismo se pokazali. 'Šta će pleva sa pšenicom?' Ako hodimo i radimo u poniznosti pred Bogom, On će pred nama pripremiti put« (*Evangelizam*, str. 71, 72).

Poveravanje Božjeg novca je ozbiljan zadatak, i svi moramo da se setimo da ćemo dati odgovor Bogu za način na koji smo trošili Njegov novac. Elen Vajt zagovara strogu ekonomiju da ne trošimo novac samo da bismo se pokazali. Ona je pisala ove reči početkom dvadesetog veka kada je pokret Bilija Sandeja bio u punom zamahu. Ona se brinula da, kada adventisti počnu da ulaze u gradski evangelizam, ne kopiramo model Bilija Sandija i trošimo velike količine novca samo zbog efekta.

Elen Vajt nije bila protiv trošenja novca. Ona je neprestano govorila Crkvi da treba da se žrtvuju i potroše koliko je potrebno da bi osvojili ljude, ali istovremeno, treba da se trudimo da novac što duže potraje. Dobro je da se evanđelisti sete da je to Božji novac. Veći njegov deo dali su ljudi koji nisu bogati već koji su se žrtvovali radi napredovanja Božjeg dela. Moramo uvek da imamo to na umu kada koristimo fondove koji su nam povereni.

23. Subota, 6. jun 2020.

Značaj pripreme crkve za evangelizaciju

»Jer oči Gospodnje gledaju na pravednike, i uši njegove na molitvu njihovu« (1. Petrova 3,12a)

Sve može da bude spremno za početak sastanaka, pozivnice poslate, propovedi pripremljene, organizacija postavljena, itd. Ipak sastanci i dalje mogu da ispadnu neuspešni. Ovaj scenario može da se dogodi ako vernici crkve nisu uspešno pripremljeni za sastanke. Pripremanje vernika je ključ za uspeh u evangelizmu.

Mnoge crkve posmatraju evangelizam kao aktivnost koja se odvija jednom godišnje, i jedini evanđeoski rad koji crkva obavlja događa se tokom tih sastanaka. Očekuje se da će sama reklama zameniti njihovo grešno zanemarivanje svakodnevnog svedočenja drugima o svojoj veri. Bog neće blagosloviti takvu situaciju. Tokom evanđeoskih programa Net, mnoge crkve su mislile da mogu jednostavno da uključe satelitsku antenu, i ljudi će se slivati u crkvu. Kada se to nije dogodilo, objavili su da Net sastanci nisu uspešni. Problem nije bio u satelitskom događaju već u činjenici da su vernici obavili malo ili nimalo pripreme.

Upamtite da je javni evangelizam žetveni događaj. Ako crkva nije prethodno sejala, onda neće biti žetve kada se organizuju sastanci. Idealno, normalan život u crkvi odvija se kada svaki vernik predstavlja stalnog svedoka. Onda sastanci mogu da se događaju bilo kada, i uvek će biti ljudi koji mogu da se osvoje. Kada bi crkva ispunila ovaj ideal, ne bi bilo potrebe za »pripremom« za sastanke. Većina pripreme bi već bila svakodnevna životna činjenica.

Crkva treba da počne da se priprema za evangelizaciju barem godinu dana unapred. Potrebno je toliko vremena da bi ljudi bili spremni da odgovore na žetveni događaj. U ovom poglavlju ispitaćemo razne vrste setvenih aktivnosti koje su se pokazale uspešnima. One će takođe pomoći vernicima crkve da izgrade zajednice sa onima koji su izvan crkve, kao i da sazrevaju u svom duhovnom razvoju.

Pored drugih jasnih planova crkva treba da ima i molitvenu strategiju. Ukoliko vaši sastanci nisu okupani molitvom, neće se dogoditi ništa naročito. Najvažnije što možete da uradite u pripremi za sastanke jeste da podstaknete vernike crkve da se mole za njih. Ovo

će učiniti mnogo više od bilo čega drugog da bi se ljudi ukrcali. Teško je da ne pružamo podršku sastancima ako se redovno molimo za njihov uspeh. Molitva oslobađa silu neba u vašoj crkvi i Bog će moći da dopre do više ljudi kada se Njegov narod moli.

24. Subota, 13. jun 2020.

Evangelizacija prijateljstva i seminari orijentisani prema potrebama

»I prohodaše Isus po svijem gradovima i selima učeći po zbornicama njihovijem i propovijedajući Jevanđelje o carstvu, i iscjeljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima.« (Matej 9,35)

Evangelizacija prijateljstva

Ako će vernici pozivati svoje prijatelje na sastanke, potrebno je da steknu prijatelje izvan crkve i da se druže sa onima koji nisu članovi. Oko godinu dana pre početka sastanaka, obično vernicima crkve održavam seminar o evangelizaciji prijateljstva. Taj materijal naglašava potrebu da se izgrađuju kontakti u društvenoj zajednici, da se provede vreme u izgrađivanju međuljudskih odnosa i druženju sa onima koji nisu vernici. Ne možete da izgradite međuljudske odnose za samo nekoliko sedmica. Zato ovaj pristup treba da se predstavi godinu dana pre početka sastanaka.

Tokom ovog seminara pomažem vernicima da načine plan za sticanje učenika prema kojem će osvajati svoje prijatelje. Vernici treba da odrede poznanike koji nisu obraćeni, odluče na koga će se usmeriti, počnu da se mole za ove ljude, razumeju njihova interesovanja, itd. Plan sticanja učenika uključuje staranje i dela ljubavi koje mogu da urade za svoje neobraćene prijatelje, aktivnosti u kojima mogu da učestvuju i razne načine da se izgradi dublja zajednica sa njima. Ovaj pristup uključuje razgovor o događajima koje crkva treba da organizuje pre početka sastanka kako bi vernicima dala priliku da pozovu svoje prijatelje i stvore povezanost sa crkvenom porodicom. Prema tome, vernici pišu razne planirane aktivnosti i pored svake stavljaju datum kako bi bili odgovorni da će to ispuniti.

Mnogi seminari o evangelizacijama prijateljstva na raspolaganju su u crkvi i svi obrađuju u osnovi isti materijal. Važan je naglasak na pisanju plana. Vredne informacije mogu da ostanu neupotrebljene ukoliko evanđelista ne ohrabri vernike da svoje planove stave na papir.

Seminari orijentisani prema potrebama

Još jedna važna priprema za sastanke jeste održavanje mnogo seminara orijentisanih prema potrebama. Ovi programi usmereni su ka naročitim potrebama ljudi u društvu, kao što su kursevi za odvikavanje od pušenja ili škole kuvanja. Tradicionalno, adventisti su pripremili veliki broj ovih seminara; ipak, danas većina crkava ne organizuje takve događaje onoliko često koliko su činili u prošlosti.

I dalje postoje iste potrebe za programima za odvikavanje od pušenja, ali većina pokušaja ne dobija veliki odaziv. Vegetarijanski časovi kuvanja su uvek privlačni, ali nema seminara o oslobađanju od stresa, o oslobađanju od droga, seminara o biranju zaposlenja, o roditeljstvu, o tugovanju, itd. Spisak je beskrajn, i postoje adventistički resursi na raspolaganju za skoro svaku vrstu programa. Adventisti su uradili odličan posao u proizvodnji materijala za mnogo zdravstveno orijentisanih događaja. Naš najveći problem je što ih većina crkava ne koristi.

Svrha ovakvih događaja jeste da se izgrade međuljudski odnosi sa novim ljudima. Mnogo puta su adventističke crkve održale ove sastanke za one koji nisu članovi, ali vernici crkve nalaze se u pozadini i posmatraju kako oni koji nisu vernici primaju informacije. Ovaj pristup ne uspeva. Vernici i posetioci treba da se mešaju kako bi se gradili međuljudski odnosi. Samo ako gradite međuljudske odnose sa ovim ljudima koji dolaze na seminare orijentisane ka potrebama, moći ćete da ih povedete na duhovne staze.

Jedan pristup koji smo uspešno koristili bilo je da tokom seminara spojimo jednog vernika sa jednom osobom koja nije vernik. Na primer, kada sam organizovao program za odvikavanje od pušenja, stavili smo svaku osobu sa jednim vernikom, a ne sa drugim pušačem. Taj prijatelj je bio na raspolaganju pušaču svako veče i kontaktirao ga je svakog dana. Na kraju sesije, oni su postali prijatelji. Ne mogu dovoljno da naglasim apsolutnu potrebu za organizovanjem ovakvih događaja kako bismo izgrađivali prijateljstva sa ljudima koji dolaze. Naš konačni cilj uvek mora da bude da dovodimo ljude ka Isusu.

Takođe je mudro da se mnogi od ovih seminara orijentisanih prema potrebama organizuju na crkvenom terenu. Mnogi ljudi se plaše da dođu u adventističku crkvu na verski program, ali ne boje se da dođu na zdravstveno orijentisani sastanak. Prisustvovanje takvom događaju u adventističkoj crkvi pomaže ljudima da savladaju prepreku »mesta« i lakše im je da dođu na evanđeoske sastanke kada oni počnu.

Takođe je mudro da u crkvi periodično imate biblijske događaje koji nisu preterano doktrinalni. Ovo osposobljava ljude da započnu svoje duhovno putovanje sa adventističkom crkvom na osnovnom hrišćanstvu, pre nego što ih »napadnemo« sa glavnim doktrinama crkve. Mnogi od ovih ljudi počće da dolaze u crkvu još mnogo pre nego što počne evangelizacija.

Ako vam se čini da će crkva ličiti na košnicu punu aktivnosti još pre nego što sastanci počnu, u pravu ste. Ne možete da izazovete interesovanje ni iz čega. Ovi događaji orijentisani prema potrebama pomažu crkvi da se spremi za sastanke. U stvari, svaki događaj u crkvi treba da bude prilika da vernici pozovu svoje prijatelje. Ako imate neki koncert, ohrabrite ljude da dovedu prijatelje. Isto važi i za crkvena putovanja, izlete Izviđača, Letnju versku nastavu, itd. Crkva podržava ove aktivnosti ne samo radi vernika, već i kako bi pripremila lak ulazak za one koji nisu vernici.

25. Subota, 20. jun 2020.

Priprema evangelizacionih sastanaka

»Glas je nekoga koji viče: pripravite u pustinji put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Bogu našem.« (Isaija 40,3)

Od suštinske je važnosti da stvorimo mnogo zainteresovanih ljudi pre nego što sastanci počnu; ipak, možete da uradite sve to a da opet doživite neuspeh. Svi detalji pripreme moraju da budu dobro organizovani da biste se osigurali da funkcije na sastanku teku neometano. U ovom poglavlju istraživaćemo jedan deo fizičkih priprema koje su veoma važne za uspeh bilo kog evanđeoskog poduhvata. Ljudi će donositi odluke da li da se vrate na sastanke samo na osnovu onoga

što se događa tokom prvog sastanka kome prisustvuju. Ako je sve neorganizovano, a programi ne teku glatko, mnogi se neće vratiti.

Elen Vajt snažno poziva evanđeliste da se solidno pripreme za sa- stanke. Evanđelista pred ljudima predstavlja Boga, a naš Bog je Bog reda i dizajna. Njegovi predstavnici, prema tome, treba ispravno da Ga predstavljaju.

»Oni koji rade u Gospodnjem delu u gradovima moraju da po- kažu u svom delovanju vrline smirenog, istrajnog i posvećenog tru- da u radu sa ljudima. Iako je potrebno da se ozbiljno trude kako bi probudili interesovanje slušalaca i zadržali njihovu pažnju, istovre- meno moraju da se čuvaju svega što se graniči sa senzacionalizmom. U ovom dobu preterivanja i razmetanja, kada ljudi smatraju da je ne- ophodno da se istaknu kako bi postigli uspeh, Božji izabrani vesnici treba da ukažu na varljivu prirodu trošenja novca na spoljašnje efekte. Ako rade jednostavno, ponizno i dostojanstveno, izbegavajući sve što je sračunato na efekat, njihov rad će ostaviti trajan dobar utisak.

Istina je da moramo razumno trošiti novac kada oglašavamo bo- goslužjenja i donosimo vest istine svetu. Ali uvek će se pokazati da snaga svakog radnika nije u spoljašnjim sredstvima, nego u čvrstom oslanjanju na Boga, ozbiljnoj molitvi za pomoć i poslušnosti Njego- voj Reči. Unesimo u Gospodnji posao mnogo više molitve, mnogo više sličnosti Hristu, mnogo više saglasnosti sa Božjom voljom. Po- sao koji nam je ostao neće se dovršiti uz pomoć razmetanja i rasi- pnog trošenja sredstava.

Božje delo treba da napreduje sa silom. Moramo da se krstimo Svetim Duhom; moramo da shvatimo da će Bog u redove svoga naroda dovesti sposobne i uticajne ljude, koji će vršiti svoj deo po- sla u upućivanju opomene svetu. Nisu svi ljudi na svetu nepokorni Božjem zakonu. Bog ima hiljade onih koji nisu savili »kolena pred Valom«. U palim crkvama ima muškaraca i žena koji se boje Boga. Kada ovo ne bi bilo tako, ne bi nam bilo povereno da objavimo vest: »Pade, pade Vavilon veliki!« »Izidite iz nje, narode moj« (Otkrivenje 18,2.4). Mnogi koji su iskrena srca čeznu za dahom nebeskog života. Oni će prepoznati evanđelje kada im ga donesete u lepoti i jedno- stavnosti, kako je prikazano u Božjoj Reči« (*Evangelizam*, str. 58, 59).

Postoje dve stvari kojih treba da se čuvamo na svojim sastancima. Prva je da budemo loše pripremljeni, a druga je da sve radimo samo radi senzacije. Elen Vajt je pisala u vreme Bilija Sandeja, kitnjastog evanđeli- ste s početka dvadesetog veka. Elen Vajt je bila protiv takvih pozorišnih

predstava, ali i dalje je mislila da evanđelisti treba da urade ono što je potrebno kako bi privukli pažnju ljudi. Jedan adventistički evanđelista je imao zveri u prirodnoj veličini koje je koristio da bi ilustrovao pro-ročanstva. Ove slike bi se povlačile na konopcima u željenom trenutku da ilustruju zveri koje izlaze iz mora. Elen Vajt ga je pohvalila zbog genijalnosti i inovacije (*Evangelizam*, str. 159). Neki bi to možda nazvali senzacionalističkim, ali Elen Vajt je mislila da je to genijalno.

26. Subota, 27. jun 2020.

Izgrađivanje jedinstvenog sistema verovanja

»Koji me vjeruje, kao što Pismo reče, iz njegova tijela poteći će rijeke žive vode.« (Jovan 7,38)

Rasel Baril sledećim rečima opisuje jedno svoje iskustvo: »Posetio sam pastora jedne druge veroispovesti koji je pročitao našu knjigu koja navodi 28 osnovnih istina Hrišćanske adventističke crkve i bio je oduševljen adventizmom. Pitao sam ga šta je najviše ostavilo utisak na njega povodom naše crkve. On je odgovorio da mu se čini da je adventizam jedinstveni sistem teologije. Svaki deo zavisi od drugog dela. Sve je povezano. Spomenuo je da većina veroispovesti ima spisak onoga šta veruju, ali nikada to nisu tako lepo povezali kao adventisti.«

Naravno, to adventizam i jeste – jedinstveni sistem verovanja, gde svaki deo zavisi od drugog dela. Nijedna istina ne stoji sama za sebe, sva naša verovanja povezana su u sistem istina koje su međusobno pridružene. Elen Vajt je mnogo puta spominjala ovu povezanost.

»I teorijska predavanja su potrebna da bi ljudi videli kako se lanac istine, karika po karika, povezuje u jednu savršenu celinu. Ali nijedno predavanje ne treba održati a da se ne ukaže na Hrista, i to raspetoga, kao na temelj jevanđelja. Propovednici bi mnogo lakše doprli do srca kad bi se više zadržavali na praktičnoj pobožnosti« (*Sluge jevanđelja*, str. 143).

Dok priprema evanđeosku seriju, evanđelista mora da pronade način da se osigura da svaka tema bude povezana. Ne treba da propovedamo seriju tema koje međusobno nisu povezane. Unapred treba jedinstveno povezati teme tako da čine savršeni lanac koji postepeno predstavlja temelj koji pokazuje kako se tema uklapa u lanac istine.

U prošlosti su se neki evanđelisti rukovodili principom da ne treba da kažete ljudima o kojoj temi ćete govoriti. Prikrijte temu ili će oni možda ostati kod kuće. Prema tome, ljudi dolaze na večernju prezentaciju i šokirani su kada evanđelista počne da predstavlja poruku o suboti. Ipak, tehnika šoka danas ne uspeva. Ljudi slušaju temu koju nisu očekivali i više se ne vraćaju.

Davanje ljudima lekcije iz Seminara o proročanstvima unapred priprema teren za propoved. Na primer, večer pre nego što se iznosi poruka o suboti, posetioci primaju pouku iz seminara koja daje detalje o suboti. Oni pregledaju pouku pre nego što dođu na sastanak. Kada uđu, redari im daju nacrt propovedi za to večer o istini o suboti. Većina ljudi pročita nacrt još pre početka propovedi. Kada evanđelista propoveda, to je treći put da oni obrađuju ovu temu. Oni nisu iznenađeni i očekuju da to čuju. Kao rezultat, ređe se gube ljudi zbog učenja o suboti. Prisutnost se samo malo razlikuje u odnosu na prisutnost pre istine o suboti.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Zoran Marčić
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2019.
Za internu upotrebu